

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 507/2011-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. apríla 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti JUDr. J. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. H., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Dso 3/2011 zo 17. októbra 2011 takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva JUDr. J. M. podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Dso 3/2011 zo 17. októbra 2011 porušené neboli.

2. Návrhu JUDr. J. M. na zrušenie uznesenia Súdnej rady Slovenskej republiky č. 1280 z 3. – 4. novembra 2011 n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

3. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2011 doručená sťažnosť JUDr. J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Dso 3/2011 zo 17. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“). Súčasne sťažovateľ žiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a uznesenia Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) č. 1280 z 3. novembra 2011.

4. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol sudcom najvyššieho súdu a v súčasnosti je sudcom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajského súdu“). Najvyšší súd (ako prvostupňový disciplinárny súd) rozhodnutím sp. zn. 2 Ds 4/2010 zo 6. apríla 2011 uznal sťažovateľa za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase rozhodovania (ďalej len „zákon o sudcoch“) a zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona o sudcoch. Týchto konaní sa mal sťažovateľ dopustiť ako sudca najvyššieho súdu v trestnej veci proti obžalovanému R. O. a spol., v trestnej veci proti obžalovanému Ing. Ľ. B. a v trestnej veci proti obžalovanému M. T. a spol. Ako trest mu bolo najvyšším súdom uložené disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 zákona o sudcoch, a to preloženie na súd nižšieho stupňa. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ 12. júna 2011 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd (ako druhostupňový disciplinárny súd) napadnutým rozhodnutím tak, že v celom rozsahu zrušil rozhodnutie najvyššieho súdu (ako prvostupňového

disciplinárneho súdu) a uznal sťažovateľa za vinného v prípade jeho údajných pochybení v trestnej veci proti obžalovanému R. O. V trestnej veci proti obžalovanému M. T. a v trestnej veci proti obžalovanému Ing. L. B. ho spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie oslobodil (v danom prípade bol sťažovateľ súčasne uznaný za vinného a tiež oslobodený z pokračujúceho disciplinárneho previnenia, pozn.). Napadnutým rozhodnutím bolo sťažovateľovi uložené disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. a) zákona o sudcoch, a to preloženie na súd nižšieho stupňa. Napadnuté rozhodnutie sa stalo právoplatným a vykonateľným dňom jeho vyhlásenia, t. j. 17. októbra 2011. Súdna rada na podklade napadnutého rozhodnutia uznesením č. 1280 z 3. novembra 2011 preložila sťažovateľa od 3. novembra 2011 na výkon funkcie sudcu na krajský súd.

5. Sťažovateľ najvyššiemu súdu (ako druhostupňovému disciplinárnemu súdu) v podstatnom vytýkal, že rozhodol na verejnom zasadnutí 17. októbra 2011 napriek tomu, že ako sťažovateľ, tak aj jeho právny zástupca sa na tomto pojednávaní nezúčastnili (sťažovateľ bol dlhodobo práceneschopný), svoju neúčasť riadne a včas ospravedlnili a žiadali verejné pojednávanie z tohto dôvodu odročiť (*„Z dôvodu blížiaceho sa termínu verejného zasadnutia, pretrvávajúcej práceneschopnosti Sťažovateľa a výslovnej žiadosti Sťažovateľa, že si neželá, aby sa jeho disciplinárna vec konala v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, požiadal právny zástupca Sťažovateľa dňa 14. 10. 2011 o ospravedlnenie neúčasti ako svojej, tak Sťažovateľa na verejnom zasadnutí, ktoré sa malo konať dňa 17. 10. 2011, a o jeho odročenie na neskorší termín.“*). Najvyšší súd napriek uvedenému na verejnom pojednávaní 17. októbra 2011 vo veci konal a rozhodol (*„Napriek predloženej dlhodobej práceneschopnosti Sťažovateľa, ospravedlnenej neúčasti Sťažovateľa a jeho právneho zástupcu na verejnom zasadnutí, Najvyšší súd... na svojom verejnom zasadnutí konanom dňa 17. 10. 2011 konal v neprítomnosti Sťažovateľa a jeho právneho zástupcu a rozhodol tak, že v celom rozsahu zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu..., ako disciplinárneho prvostupňového súdu... a... uznal Sťažovateľa za vinného v prípade jeho údajných pochybení v trestnej veci proti obžalovanému R. O., v trestnej veci proti obžalovanému M. T. a v trestnej veci proti obžalovanému Ing. L. B. ho spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie, oslobodil...“*).

6. Uvedeným postupom najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa porušil ním označené práva (pozri bod 3), keďže „ústne pojednávanie sa koná zásadne v prítomnosti sudcu, proti ktorému návrh smeruje. V jeho neprítomnosti možno vec prejednať iba vtedy, ak bol o termíne ústneho pojednávania riadne upovedomený a ak sa odmietne dostaviť pred disciplinárny senát alebo ak sa bez dôvodného ospravedlnenia nedostaví, alebo ak sa práva účasti na ústnom pojednávaní výslovne vzdá. Ak si sudca zvolí obhajcu, má obhajca právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní.“. Ako ďalej sťažovateľ tvrdil, „tieto podmienky neboli splnené. Vyhlasujem, že som sa nikdy neodmietol dostaviť pred disciplinárny senát, nikdy som sa práva účasti nevzdal, a z účasti na ústnom pojednávaní som sa riadne písomne ospravedlnil a požiadal som o odročenie ústneho pojednávania a umožnenie mi účasti na pojednávaní.“.

7. Sťažovateľ potom, ako podporne poukázal na viaceré súdne rozhodnutia najvyššieho súdu, uviedol, že „je presvedčený, že jeho práceneschopnosť je dôležitým dôvodom v zmysle ustálenej judikatúry súdov na nekonanie a nerozhodovanie veci bez jeho prítomnosti“, a to preto, že práceneschopnosť v jeho prípade spĺňala požiadavky nepredvídateľnosti, závažnosti a rozsahu.

8. Podľa názoru sťažovateľa vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy mu „postupom Najvyššieho súdu nebol... umožnený prístup k odvolaciemu súdu a to aj napriek tomu, že... svoje právo, t. j. zo závažných dôvodov nerozhodovať v neprítomnosti účastníka, riadne uplatnil a doložil relevantnými dôkazmi, čím bolo porušené jeho základné právo na prístup k súdu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... Sťažovateľ splnil všetky predpoklady v zmysle ustanovení Zákona... o sudcoch... na to, aby súd nekonal v jeho neprítomnosti. Takýto postup súdu je hrubým porušením ústavných práv Sťažovateľa... Najvyšší súd... pri vydaní Napadnutého rozhodnutia nepostupoval na základe platnej a účinnej právnej úpravy, keď neoprávnene a protizákonne postupoval podľa § 127 ods. 1 Zákona... o sudcoch..., hoci na to neboli splnené zákonné predpoklady.“. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ uviedol, že týmto článkom ústavy „... sa nepriznáva iba právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Priznáva sa ním aj právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania... Ak účastník konania... včas požiadal o odročenie pojednávania,

prejednanie veci v jeho neprítomnosti treba kvalifikovať ako odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom (Nález Ústavného súdu z 13. 1. 1999, I. ÚS 68/1998).“ . Sťažovateľ uzavrel, že „... je presvedčený, že postupom Najvyššieho súdu... došlo k porušeniu označených práv podľa Ústavy a Dohovoru, keďže Najvyšší súd ako disciplinárny odvolací súd konal a rozhodol na odvolacom pojednávaní v neprítomnosti Sťažovateľa, ktorý svoju neúčast' a neúčast' svojho právneho zástupcu riadne ospravedlnil s poukazom na trvajúcu dlhodobejšiu pracovnú neschopnosť, ktorú zároveň preukázal a chcel sa osobne zúčastniť ústneho pojednávania, čo aj jednoznačne písomne vyjadril“, preto „uznanie Sťažovateľa za vinného v jeho neprítomnosti s následnou právnou nemožnosťou podania opravného prostriedku proti takémuto rozhodnutiu považujeme za absolútne protiústavné, protizákonné a neospravedlniteľné“.

9. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavný súd žiadal, aby vydal takýto nález:

„Najvyšší súdu... v konaní vedenom pod č. k.: 1 Dso 3/2011, svojim rozhodnutím zo dňa 17. 10. 2011, porušil základné ústavné práva Sťažovateľa odňatím možnosti konať pred súdom a odmietnutím spravodlivosti, zaručených v článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu... č. 1 Dso 3/2011 zo dňa 17. 10. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

10. Sťažovateľ zároveň požiadal o vydanie dočasného opatrenia o odložení vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a uznesenia súdnej rady č. 1280 z 3. novembra 2011, čo odôvodnil tým, že sa dodatočne dozvedel o realizácii jeho preloženia na krajský súd (*„Predsedníčka odvolacieho disciplinárneho senátu ešte v deň pojednávania dňa 17. 10. 2011 oznámila listom predsedovi Súdnej rady... rozhodnutie druhostupňového senátu a Súdna rada... uznesením č. 1280 rozhodla o mojom preložení. Pritom predseda súdnej rady a súčasne navrhovateľ v mojom disciplinárnom konaní konal s evidentnou zaujatosťou k veci a k mojej osobe, keď pred rozhodovaním ostatných členov Súdnej rady... ovplyvňoval... Takýto závažný zásah do postavenia sudcu by mohol mať veľmi vážne*

následky na výkon práce sudcu už aj vzhľadom na okolnosť, že Krajský súd... nemá voľné miesta v trestnom kolégiu a tak reálne hrozí, že celoživotný trestný sudca by mohol byť zaradený na iný úsek.“).

11. Ústavným uznesením č. k. I. ÚS 507/2011-15 zo 14. decembra 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa, v ktorej namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a súčasne nevyhovел návrhu sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a uznesenia súdnej rady č. 1280 z 3. novembra 2011.

12. K prijatej sťažnosti sa vyjadril predseda najvyššieho súdu podaním č. KP 4/2011-99 zo 16. januára 2012. V stanovisku, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 20. januára 2012, sa okrem iného uvádza:

«Tvrdí (sťažovateľ, pozn.), že jeho ústavou zaručené práva zakotvené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... boli v odvolacom disciplinárnom súdnom konaní porušené tým, že tento súd (odvolací) vykonal konanie 17. októbra 2011 napriek tomu, že ospravedlnil svoju neprítomnosť tým, že bol práceneschopný a z tohto dôvodu požiadal o odročenie konania, lebo sa ho chcel zúčastniť. Zároveň vyhlásil, že neodmietol účasť na odvolacom konaní, a ani sa nevzdal práva účasti na ústnom pojednávaní.

Sťažovateľ prehliadol, že ustanovenie § 127 ods. 1 zákona o sudcoch... sa vzťahuje na ústne pojednávanie prvostupňového senátu disciplinárne súdu, kým odvolacie súdne disciplinárne konanie sa riadi ustanovením § 131 vyššie citovaného zákona a v podrobnostiach (prítomnosť, forma konania) vzhľadom na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona o sudcoch... ustanoveniami šiestej hlavy, III. časti Trestného poriadku (§ 306 až 329 - odvolanie a konanie o ňom).

Obdobne je to aj s argumentáciou sťažovateľa, pokiaľ sa týka údajného porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keďže právo na odvolanie vyplýva z Protokolu č. 7 k Dohovoru, konkrétne z čl. 2 ods. 1 tohto Protokolu, podľa ktorého „Každý, koho súd uzná za vinného

z trestného činu, má právo dať preskúmať výrok o vine alebo treste súdom vyššieho stupňa. Výkon tohto práva, včítane dôvodov, pre ktoré sa môže vykonať, ustanovuje zákon. Týmto „zákonom“ v danom prípade je zákon o sudcoch... (§ 131) a Trestný poriadok (§ 306 až 329)...

Odvolačí disciplinárny súd sa vo svojom rozhodnutí zo 17. októbra 2011, sp. zn. 1 Dso 3/2011, postupujúc podľa vyššie uvedených ustanovení príslušných zákonov, Ústavy... a Dohovoru, dôsledne vyrovnal s otázkou možnosti vykonania verejného zasadnutia v neprítomnosti disciplinárne stíhaného sudcu a v neprítomnosti aj jeho obhajcu. Podnikol primerané a zákonné kroky na umožnenie prítomnosti dotknutej osoby a jeho obhajcu na verejnom zasadnutí tým, že mu doručil upovedomenie o verejnom zasadnutí, ktoré malo byť 12. septembra 2011. Vyhovел jeho žiadosti o odročenie tohto verejného zasadnutia, aby sa ho mohol zúčastniť a následne vytvoril dostatočné podmienky, aby sa disciplinárne stíhaný sudca mohol zúčastniť verejného zasadnutia určeného na 17. októbra 2011. Skutočnosť, že termín tohto verejného zasadnutia vedel, vyplýva zo žiadosti jeho právneho zástupcu o odročenie aj tohto verejného zasadnutia. Vzhľadom na to, že počas práceneschopnosti mal disciplinárne stíhaný sudca povolené vychádzky denne v rozsahu až štyroch hodín, mal možnosť upovedomenie o termíne verejného zasadnutia prevziať a verejného zasadnutia sa aj zúčastniť, keďže podľa vyjadrenia lekárky nebol jeho zdravotný stav taký, že by mu neumožňoval zúčastniť sa odvolacieho konania...

Z uvedených skutočností vyplýva, že boli splnené podmienky na vykonanie verejného zasadnutia odvolacieho senátu disciplinárneho súdu 17. októbra 2011 v zmysle § 293 ods. 5, ods. 8 Tr. por., lebo disciplinárne stíhaný sudca bol riadne upovedomený o termíne verejného zasadnutia, aj o možnosti vykonania tohto úkonu v jeho neprítomnosti a svoju neprítomnosť hodnoverným spôsobom neospravedlnil.

Čo sa týka obhajcu disciplinárne stíhaného sudcu tomu bol termín konania verejného zasadnutia 17. októbra 2011 oznámený už 16. septembra 2011, napriek tomu sa v rozpore s ustanovením § 293 ods. 10 Tr. por. bez ospravedlnenia odvolacieho konania nezúčastnil...»

13. Právny zástupca sťažovateľa k vyjadreniu predsedu najvyššieho súdu (bod 12) uviedol:

«Vyjadrenie nemôže mať a ani nemá v danom konaní žiadnu výpovednú hodnotu, nakoľko predseda Najvyššieho súdu... je na danom prípade osobne zaujatý... možno skonštatovať, že bez ohľadu na čokoľvek tvrdené mal preukázateľne odvolací disciplinárny senát k dispozícii vyjadrenie mojej ošetrojúcej lekárky z 3. 10. 2011, doručené dňa 10. 10. 2011, podľa ktorého som v tom čase dostával perorálnu a infúziu liečbu sa analgeticko-spasmolytickými účinkami, čím mohla byť ovplyvnená moja pozornosť. V doklade nie je ani zmienka o mojich vychádzkach a z postupu odvolacieho disciplinárneho senátu bola zrejماً snaha za každú cenu, aj bez mojej prítomnosti vo veci rozhodnúť. Svedčí o tom žiadosť predsedníčky disciplinárneho senátu ošetrojúcej lekárke zo dňa 13. 9. 2011 v ktorej žiada o povolenie vychádzky pre moju osobu na čas verejného zasadnutia na deň 17. 10. 2011 od 11.00 hod. do 15.00 hod. V neposlednom rade nie je vyargumentované na základe akého výkladu textu odpovede mojej ošetrojúcej lekárky z 3. 10. 2011 dospel odvolací disciplinárny senát k záveru, „že sudca má povolené každodenné vychádzky... a že ošetrojúca lekárka neuviedla, že by zdravotný stav sudcu neumožňoval zúčastniť sa pojednávania“... O mojom zdravotnom stave nakoniec svedčí aj moja dlhodobejšia hospitalizácia bezprostredne nasledujúca po termíne verejného zasadnutia a nakoniec aj do dnešného dňa trvajúca práceneschopnosť...»

Vedomá nepravda uvedená na čísle listu 31 v odvolacom rozhodnutí sp. zn. I Dso 3/2011 zo dňa 17. 10. 2011 keď citujem: „... odvolací disciplinárny potom, ako mal z obsahu spisu za preukázané, že sudca JUDr. M. sa vyhýbal účasti na pojednávaniach prvostupňového disciplinárneho súdu, odmietal preberať súdne zásielky...“ je potom opakovaná (alebo naopak) navrhovateľom vo vyjadrení k mojej sťažnosti. Nikdy som neodmietol prevziať ani jednu zásielku a pokiaľ som sa zdržiaval počas pozastavenia výkonu mojej funkcie sudcu mimo miesta môjho trvalého bydliska v takomto postupe mi nebránil žiaden právny predpis.

Pokiaľ by Ústavný súd prijal argumentáciu navrhovateľa, že na konanie odvolacieho disciplinárneho senátu sa napriek existencii pozitívnej právnej normy vyjadrenej v § 127 Zákona o sudcoch, ktorá jednoznačne akcentuje zásadu ústnosti, bezprostrednosti a možnosti vzdať sa osobnej účasti, musí prihliadať na moje riadne ospravedlnenie neúčasti na verejnom zasadnutí so žiadosťou o osobnú účasť. Pokiaľ by však Ústavný súd prijal uvedenú argumentáciu, musel by aplikovať aj spôsob doručovania predvolania podľa § 66

ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, kedy mi malo byť predvolanie doručené do vlastných rúk, čo sa v danom prípade vôbec nestalo. Demagogicky tvrdené náhradné doručenie prostredníctvom môjho právneho zástupcu nemá oporu v našom právnom poriadku (v trestnom práve) a ako odvolací disciplinárny senát tak aj navrhovateľ v tomto jeho vyjadrení si ho jednoducho vymysleli a jednalo sa s najväčšou pravdepodobnosťou o jednoznačnú svojvôľu. Je teda zrejmé, že tieto dve argumentácie sa vzájomne vylučujú, lebo ak sa na dané konanie vzťahuje Trestný poriadok o konaní verejného zasadnutia som sa predpísaným spôsobom vôbec nedozvedel a teda mi jednoznačne bolo odňaté moje ústavou priznané právo odňatím možnosti konať pred súdom a odmietnutím spravodlivosti, zaručených v článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru.

O prístupe a evidentnej zaujatosti predsedu najvyššieho súdu SR svedčí aj jeho argumentácia týkajúca sa údajne neospravedlnenej neprítomnosti môjho právneho zástupcu na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. 11. 2011. V prvom rade môj právny zástupca postupoval plne v súlade s mojimi pokynmi v tejto veci a jeho účasť na verejnom zasadnutí by nič nemenila na zásahu do mojich základných ústavných práv.»

14. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od konania verejného ústneho pojednávania.

15. Podaním z 13. marca 2012 sťažovateľ navrhol rozšíriť petit sťažnosti (pozri bod 9) aj na zrušenie uznesenia súdnej rady č. 1280 z 3. – 4. novembra 2011, „ktoré je jednoznačne rozhodnutím nadväzujúcim a vyplývajúcim z napadnutého rozhodnutia“. Poukázaním na ustanovenie § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažovateľ podmienil toto rozšírenie petitu skutočnosťou, že najskôr dôjde k vysloveniu porušenia ním označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

II.

Konanie pred disciplinárnym súdom a jeho rozhodnutia

16. Rozhodnutím najvyššieho súdu (ako prvostupňového disciplinárneho súdu, pozn.) sp. zn. 2 Ds 4/2010 zo 6. apríla 2011 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) zákona o sudcoch (za prvý skutok) a zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona o sudcoch (za druhý a tretí skutok). Prvý skutok sa týkal zavineného previnenia sťažovateľa, v dôsledku ktorého musel byť prepustený z väzby obžalovaný vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Toš 4/2009 a ďalšie dva skutky sa týkali nečinnosti sťažovateľa v trestných veciach vedených pod sp. zn. 2 Toš 8/2007 a sp. zn. 2 Toš 6/2008. Za to bolo sťažovateľovi uložené disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 zákona o sudcoch, a to preloženie sudcu na súd nižšieho stupňa.

17. Proti tomuto rozhodnutiu (bod 16) podal sťažovateľ odvolanie a podrobným spôsobom ho odôvodnil jednak podaním jeho obhajcu zo 14. júna 2011, jednak sám vlastnými podaniami z 31. mája 2011 a 12. júna 2011 (k tomu pozri aj bod 20, pozn.). K odvolaniu sťažovateľa sa vyjadril predseda najvyššieho súdu, a to podaním z 11. júla 2011. Na toto vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu, ktoré bolo strane sťažovateľa riadne doručené, zareagoval sťažovateľ opätovne podrobným spôsobom (na 10 stranách), a to podaním z 24. augusta 2011.

18. Predsedníčka odvolacieho disciplinárneho senátu úpravou z 2. augusta 2011 (expedovanou 3. augusta 2011) nariadila termín verejného zasadnutia odvolacieho disciplinárneho senátu na 12. september 2011 a o tomto termíne boli riadne upovedomení sťažovateľ, jeho obhajca a predseda najvyššieho súdu. Listom zo 7. septembra 2011 (doručeným toho istého dňa) sťažovateľ potvrdil prevzatie upovedomenia o termíne pojednávania (toto mu bolo doručené 2. augusta 2011, pozn.), ospravedlnil svoju neúčast' na tomto pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti začatej od 6. septembra 2011 a zároveň požiadal o odročenie pojednávania na iný termín, pretože sa ho chce osobne zúčastniť. Alternatívne navrhol uskutočnenie neverejného zasadnutia, ak by bola zohľadnená jeho odvolacia obrana (pozri bod 17). Ako prílohu k tomuto ospravedlneniu sťažovateľ priložil kópiu dokladu o jeho práceneschopnosti od 6. septembra 2011 vystavenú ošetrojúcou lekárkou pre diagnózu M54 (z verejne dostupných databáz zistené, že táto diagnóza

znamená „bolesť chrbtice-dorzalgia“,pozn.). V rámci tohto dokladu o práceneschopnosti boli sťažovateľovi povolené denné vychádzky od 10.00 h do 12.00 h a od 15.00 h do 17.00 h. Na základe uvedenej žiadosti sťažovateľa bolo zrušené stanovené pojednávanie na 12. september 2011, čo bolo oznámené účastníkom. Opatrením predsedníčky odvolacieho disciplinárneho senátu z 12. septembra 2011 (expedovaným 13. septembra 2011) bol nariadený ďalší termín verejného zasadnutia odvolacieho disciplinárneho senátu na 17. október 2011 o 12.00 h, o čom boli upovedomení sťažovateľ (upovedomenie bolo zasielané dvakrát aj 7. októbra 2011), jeho právny zástupca a predseda najvyššieho súdu. Na základe žiadosti predsedníčky odvolacieho disciplinárneho senátu listom z 3. októbra 2011 (doručeným najvyššiemu súdu 10. októbra 2011) ošetrujúca lekárka sťažovateľa oznámila, že sťažovateľ je práceneschopný od 6. septembra 2011 z diagnosticko-liečebných dôvodov. K ďalšiemu trvaniu práceneschopnosti sa nevedela vyjadriť, keďže zatiaľ nemá „k dispozícii všetky výsledky realizovaných vyšetrení (CT a iné)“. Zároveň uviedla, že „pacient dostáva perorálnu a infúznu liečbu s anelgeticko-spasmolytickými účinkami, čím môže byť ovplyvnená jeho pozornosť“. Právny zástupca sťažovateľa faxom zo 14. októbra 2011 predsedníčke odvolacieho disciplinárneho súdu oznámil, že sťažovateľ „je naďalej práce neschopný a jeho zdravotný stav mu neumožňuje zúčastniť sa na nariadeného pojednávania dňa 17. 10. 2011“. Zároveň ospravedlnil ich neúčast' na tomto pojednávaní a požiadal o jeho odročenie.

19. Z obsahu zápisnice o verejnom zasadnutí odvolacieho disciplinárneho senátu vo veci sp. zn. 1 Dso 3/2011 zo 17. októbra 2011 vyplýva, že tohto zasadnutia sa zúčastnil zástupca predsedu najvyššieho súdu a nezúčastnila sa strana sťažovateľa, ktorá svoju neúčast' ospravedlnila 14. októbra 2011. Následne bolo uznesením rozhodnuté o tom, že sa bude pojednávať v neprítomnosti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, bol oboznámený doterajší priebeh odvolacieho konania, bol vypočutý zástupca predsedu najvyššieho súdu, sudcom spravodajcom bol zreferovaný doterajší priebeh pojednávania na prvostupňovom disciplinárnom súde a po porade senátu bolo vyhlásené rozhodnutie vo veci.

20. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd svojím výrokom zrušil prvostupňové rozhodnutie a vo veci sám rozhodol (pozri bod 4). V odôvodnení

najskôr uviedol dôvody, ktoré viedli sťažovateľa a jeho právneho zástupcu k podaniu odvolania: «Namieta v ňom (strana sťažovateľa v odvolaní, pozn.), že v tomto konkrétnom prípade nemá, ako disciplinárne obvinený, vôbec žiadnu šancu obhajovať sa proti nesprávnostiam disciplinárneho rozhodnutia, nakoľko v rozhodnutí absolútne absentuje... ktoré skutočnosti vzal disciplinárny senát za dokázané,... o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera,... akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú.

Z odôvodnenia nie je vôbec zrejmé, ako sa disciplinárny súd vyrovnal s jeho obhajobou, prečo nevyhovel jeho návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Pri takejto kvalite rozhodnutia nemožno hovoriť o zachovaní „rovnosti zbraní“ medzi ním a navrhovateľom, keď ten nemusel produkovať žiadne dôkazy a postačovalo, aby uviedol svoje úvahy a tvrdenia, a keď sa snažil vyvrátiť tieto tvrdenia, disciplinárny senát nevykonával ani len dôkaz výsluchom siedmych sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorí mohli potvrdiť, že nemohol zanedbať svoju základnú povinnosť sledovať lehotu trvania väzby v prejednávanom prípade. S písomnými vyjadreniami týchto sudcov sa disciplinárny senát vôbec nevysporiadal a dokonca sa opomenul aj o nich zmieniť v samotnom rozhodnutí. Považuje za neprípustné a nekorektné, aby v konštatačnej časti rozhodnutia disciplinárny senát neuviedol niektoré vykonané dôkazy, a tie, ktoré sú neutrálne, resp. priamo nevyvracajú tvrdenia uvedené v návrhu, tendenčne zhrnul a jednoducho neuviedol niektoré vykonané dôkazy, ktoré jednoznačne vyvracajú, čo mu je kladené za vinu. Prvostupňový disciplinárny senát dokonca netrval ani na vykonaní dôkazu prostredníctvom dožiadania od televízie M., ktorým malo byť preukázané, ktorý sudca, či iný zamestnanec súdu informoval túto televíziu o postupe sudcu v konkrétnej živej veci (o niektorých konkrétnych skutočnostiach mohol byť informovaný iba niektorý sudca, alebo zamestnanec súdu, nakoľko neboli dostupné ani obvineným ani ich obhajcom), čo sa stalo súčasťou skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Povinná právnická osoba dožiadanie prvostupňového disciplinárneho senátu ignorovala a tento sa s tým jednoducho uspokojil.

Prvostupňový disciplinárny senát z nejakého neznámeho dôvodu vykonával prakticky iba dôkazy, ktoré na jednotlivých pojednávaniach navrhol, či pripustil zástupca navrhovateľa, takto potom nebol vypočutý ani jeden jediný ním navrhovaný svedok.

Navrhovateľ, prostredníctvom svojho zástupcu, na pojednávaní konanom dňa 6. apríla 2011 uznal za nespornú otázku podávania upozornení z jeho strany na preťaženosť predsedovi súdu a predsedovi trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom trval iba na tom, „že tie signalizácie boli zrejme viackrát ústne ako písomné. Že sa signalizovalo prvým predsedom senátu. Aspoň v minulosti bola taká prax a prvý predseda senátu buď to odovzdal alebo informoval o tom predsedu kolégia. A predseda kolégia na mesačných pracovných poradách potom zase informoval vedenie. Je viac ako pravdepodobné, že tieto signalizácie neboli oficiálne evidované, pretože predseda kolégia nie je vedenie súdu.“ Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ sám pripúšťa, že podával upozornenia podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch. Pritom je nepochopiteľné, že pokiaľ prvostupňový disciplinárny senát nemal pochybnosti o tom, že neupozorňoval na preťaženosť, ako vyhodnotil zarážajúce skutočnosti, že minimálne z jedného zo zberných spisov takéto upozornenie „zmizlo“ a on sám jeho kópiu zo spisu založil už pri svojom prvom vyjadrení.

Správou predsedu trestnoprávneho kolégia zo dňa 22. júla 2009 jednoznačne preukázal, že nie je pravdou, že údajné priedahy vznikali iba vo veciach, kde vypláva na povrch nejaký problém, či už zámerne alebo náhodou medializovaný. Z tejto signalizácie vyplýva a je potvrdené to, čo tvrdia všetci sudcovia, predsedovia senátov, bývalá podpredsedníčka Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bývalý predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a aj samotný predseda kolégia, že bolo úplne obvyklé, že na Najvyššom súde Slovenskej republiky boli v sledovanom období veci staršie ako jeden rok, veci staršie ako dva roky a veci staršie ako tri roky. Tento stav bol vedeniu známy, asi sa ho snažil aj riešiť, ale čo je dôležité, on preukázal, že na tento stav zákonom predpísaným spôsobom upozorňoval. Minimálne je za daného dôkazného stavu stav taký, že existujú nevyvrátiteľné pochybnosti, že takéto upozornenia dával a za takéhoto stavu je zákonnou (svätou) povinnosťou každého sudcu, aj sudcu disciplinárneho súdu, aplikovať základnú zásadu trestného práva - in dubio pro reo! To sa v danom prípade nestalo.

V prípade príkazu na prepustenie obžalovaného P. z väzby na slobodu sa jedná o rozhodovaciu činnosť, ktorá je chránená podľa § 29a ods. 1/ zákona o sudcoch, podľa ktorého za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať, a to ani po zániku ich funkcií.

Pokiaľ ide o to, že nemal urobiť žiadne opatrenia na sledovanie lehoty trvania väzby, a ani sám trvanie väzby nesledovať, tu znovu iba poukázal, že okrem písomných vyjadrení siedmych sudcov najvyššieho súdu, ktoré disciplinárny senát zobrať za preukázané, je nesporné, že preukázal sledovanie lehoty trvania väzby, sám ju sledoval a o spôsobe svojho rozhodovania pred uplynutím štvorročnej lehoty komunikoval právny problém so svojimi kolegami. Tieto dôkazy prvostupňový disciplinárny senát jednoducho odignoroval.

Poukázal tiež na skutočnosť, že konštantná judikatúra disciplinárneho súdu sa už vyjadrovala k obdobnej veci, bolo to pod sp. zn. 2 Ds 25/04 v spojení s rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu 1 Dso 4/05. Bolo to vo veci disciplinárne obvineného sudcu Krajského súdu v Ž.; JUDr. D. H. pre závažné disciplinárne previnenie, ktoré spočívalo v tom, že opomenul sledovať lehotu trvania väzby a že obvinený bol prepustený. Disciplinárny senát vtedy skonštatoval: „Disciplinárny senát ako prvoradú otázku riešil charakter postupu sudcu pri aplikácii ust. § 71 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Tr. por.. Disciplinárny senát ustálil, že sa v danom prípade jedná nepochybné o rozhodovaciu činnosť sudcu. Je pritom nepodstatné, že v prípade negatívneho myšlienkového postupu konkrétneho sudcu neexistuje materializovaný dôkaz o jeho rozhodnutí. Pokiaľ totiž sudca nepodá návrh na predĺženie doby trvania väzby, výsledok tohto jeho myšlienkového pochodu sa prejaví až následne v prepustení obžalovaného z väzby. V konkrétnom prípade obžalovaného V. L. absentuje rozhodnutie zákonom splnomocneného orgánu, ktorý by ustálil, či dôvody väzby v danom prípade existovali alebo nie. Vyhodnotenie, či takéto dôvody existovali alebo nie, neprislúcha ani disciplinárnemu senátu, ale ani navrhovateľovi. Práve naopak, disciplinárny senát je povinný ako prvoradú vec skúmať, či v danom konkrétnom prípade ide alebo nejde o posudzovanie rozhodovacej činnosti sudcu, nakoľko sudca požíva najvyššiu ochranu svojej rozhodovacej nezávislosti práve tým, že jeho trestné stíhanie ale aj disciplinárne stíhanie je v zmysle § 29a zákona o sudcoch neprípustné v prípade jeho rozhodovania v konkrétnej veci. Nie je pritom rozhodujúce, či v konkrétnom prípade vznikol kompetenčný spor medzi dvoma stupňami súdov. Z obsahu skutku, ako je sudcovi JUDr. D.

H. kladený za vinu vyplýva, že navrhovateľ mu kladie za vinu to, že v rámci jeho rozhodovacej činnosti nerozhodol určitým konkrétnym spôsobom“. Disciplinárny senát toto jeho skutkové a právne tvrdenie jednoducho odignoroval.

V disciplinárnom konaní opakovane žiadal disciplinárny senát o sprístupnenie svojich osobných pomôcok, ktoré mal v kancelárii a súčasne o sprístupnenie konkrétnych registrov trestných vecí, ktoré vybavoval. V rámci jeho obhajoby mu nebolo umožnené zabezpečiť v plnej miere jeho právo na obhajobu. Pri tejto príležitosti je nútený konštatovať, že v prebiehajúcim konaní nie je vôbec zabezpečená rovnosť šancí, nakoľko navrhovateľ mal prístup ku všetkým dôkazom bez obmedzenia a on sám nemohol ani len vstúpiť do budovy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Na začiatku konania vzniesol námietku, že disciplinárny senát, ktorý prejednáva jeho údajné disciplinárne previnenie, bol zvolený 15. októbra 2007 na obdobie troch rokov. Funkčné obdobie disciplinárneho senátu, ktorý prejednáva jeho disciplinárnu vec, zaniklo dňa 15. októbra 2010, bez uskutočnenia úkonu vo veci samej, v záujme zachovania zákonnosti ďalšieho konania namietal zloženie disciplinárneho senátu, ktorý vec prejednával. O tejto námietke disciplinárny senát do dnešného dňa nerozhodol a pokračoval v rozpore so zákonom v predmetnom disciplinárnom konaní.

Nielen písomne, ale prakticky neustále aj ústne upozorňoval prvých predsedov oboch senátov 3 To i 2 Toš i vedenie súdu na enormnú zaťaženosť a signalizoval im svoje preťaženie a nespôsobilosť konať vo všetkých veciach plynulé. Prvostupňový disciplinárny súd týchto svedkov jeho obhajoby vôbec nevypočul, ale uznal ho vinným za situácie, keď navrhovateľ v uvedenom rozsahu neuniesol a nepreukázal dôkazné bremeno a ničím nevyvrátil jeho obhajobu.

V mediálne známej kauze disciplinárne stíhaného sudcu Krajského súdu v B. JUDr. J. B. sa hovorí o jeho preťaženosti spisovým materiálom v úhrnnom počte 33 000 strán v súvislosti s údajnými ním zavinenými tzv. prietahmi. Iba pre ilustráciu uviedol, že on osobne v inkriminovanom období, okrem prezentovaného množstva iných vecí študoval spis s obsahom viac ako 57 000 strán, ďalšie 2 kauzy mali po cca. 20 000 strán a kopa vecí bežne 1 000 až 5 000 strán. Niekedy mal v kancelárii aj 100 000 strán spisov. Prvostupňový disciplinárny senát, okrem množstva ďalších iných pochybení a totálnom negovaní absolútnej väčšiny dôkazov svedčiacich v jeho prospech, si pred vyhlásením nezákonného

rozhodnutia neurobil ani najmenší prieskum v takomto ohľade, hoci ide o profesionálneho prokurátora a profesionálnych sudcov.

V priebehu disciplinárneho konania bola za takmer 2 roky aspoň 100-krát hrubým spôsobom porušená zásada prezumpcie nevinu zakotvená v Ústave Slovenskej republiky i ustanovení § 2 ods. 4 Tr. por., a to prevažne verejne a formou šírenia masovokomunikačnými prostriedkami (prvýkrát v hlavnom spravodajstve televízie M. v dňoch 25. a 26. júna 2009 vždy o 19.00 hod. s uvedením jeho mena aj priezviska), ďalej v množstve denníkov a časopisov.

Medzi základné zásady trestného konania, a od neho odvodeného disciplinárneho procesu, patria zásady prezumpcie nevinu, ústnosti a bezprostrednosti konania. Všetky tieto však boli v procese porušené, čo dôrazne namieta. Rovnako bolo porušené jeho právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote v zmysle článku 48 odsek 2 šiesteho oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 7 Tr. por., resp. i § 129 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších prepisov, podľa ktorého je disciplinárny senát povinný o disciplinárnom previnení rozhodnúť do troch mesiacov od podania návrhu na disciplinárne konanie. Nehovoriac o tom, že odpis písomného vyhotovenia rozhodnutia mu bol doručený takmer po uplynutí dvoch mesiacov. Ako už vyššie naznačil, v konaní bolo porušené jeho právo na obhajobu v zmysle § 2 ods. 9 Tr. por., § 122, § 123, § 126 a § 127 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov. Opakovane žiadal senát o sprístupnenie osobných pomôcok, ktoré mal uložené vo svojej kancelárii a súčasne o sprístupnenie konkrétnych registrov trestných vecí. Všetky žiadosti boli márne a odignorované. Nemohol nahliadnuť do svojich osobných poznámok a dokumentovať ďalšie dôkazy svedčiace v jeho prospech a preukazujúce jeho nevinu.

Prvostupňový disciplinárny súd postupom svojho konania porušil ustanovenia článku 48 odsek 2 šiesteho oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 10 Tr. por., § 126 ods. 2, 5, § 127 ods. 5, ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. Vykonal výlučne iba výsluchy svedkov označených navrhovateľom a odignoroval jeho opakované návrhy na výsluch svedkov - v konaní spomínaných sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Podľa článku 11 prvého oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť

pred jej zákonmi, ak zabezpečujú väčší rozsah základných práv a slobôd. Medzi takéto dokumenty patrí Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor) v znení Protokolu číslo 11 účinného od 1. novembra 1998, ktorý je zaradený v Sérii európskych zmlúv číslo 155. Podľa článku 6 odsek 1 hlavy I. Dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek obvinenia proti nemu. Podľa článku 6 odsek 3 hlavy I. dohovoru má (okrem ďalšieho) každý tie minimálne práva, ako mať primeraný čas a možnosť na prípravu svojej obhajoby a vypočuť alebo dať vypočuť svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe. Týchto práv sa aj naďalej výrazne domáha.

Všetkými týmito procesnoprávnymi ustanoveniami, Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom sa prvostupňový disciplinárny súd v rámci postupu svojho konania dôsledne neriadil a vyniesol vo veci nezákonné rozhodnutie. Jeho vyhláseniu predchádzalo konanie, ktoré je chybné, predovšetkým vzhľadom na porušenie tých zákonných ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a dodržanie práva na obhajobu. Rozhodnutie vykazuje viaceré chyby, jeho skutkové zistenia sú nesprávne, pretože sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami prípadu, procesné konanie i samotné rozhodnutie vykazujú zásadné pochybnosti o správnosti prijatých skutkových zistení, pričom je evidentné, že na objektívne objasnenie veci treba niektoré dôkazy opakovať a vykonať celý rad ďalších dôkazov, ktorých vykonávanie pred odvolacím disciplinárnym súdom by znamenalo nahrádzanie činnosti prvostupňového disciplinárneho súdu.

Nepreskúmatel'né je aj odôvodnenie rozhodnutia, z ktorého vyplýva strohý, ale aj tak iba povrchný a neúplný popis výpovedí svedkov navrhovateľa a časti procesných strán bez ich najmenšieho vyhodnotenia. Namieta s poukazom na ustanovenie § 168 Tr. por., ako aj § 129 ods. 7. zákona č. 385/2000 Z. z. v dôvodoch rozhodnutia absenciu výkladu vtom smere, ktoré skutočnosti vzal disciplinárny súd za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a predovšetkým, akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení, najmä ak si navzájom, alebo v porovnaní s inými dôkazmi odporovali. Ide len o reprodukciu zlomku dôkazov, čo nedáva ucelený pohľad na vec a nemôže byť smerodajné z hľadísk zákonného a spravodlivého komplexného hodnotenia. S množstvom ďalších protichodných a odlišných

dôkazov sa konajúci prvostupňový súd v dôvodoch rozhodnutia vôbec nezaoberal. V podstate mu ako odvolateľovi nedal šancu ani žiadny kontradiktórny argumentačný priestor a keďže nič nezdôvodnil, nevie, čo má namietat' a k čomu sa má vyjadriť. Disciplinárny senát sa okrem paušálnych jednostranných údajov absolútne vyhol akémukoľvek vecnému a logickému vyhodnoteniu dôkazov, resp. bez vysvetlenia celú problematiku vtесnal na strane 15 na 6 riadkov.

Súd sa nevysporiadal s ničím, nič neodôvodnil. On sa ale nevzdal práva podať odvolanie, takže nechápe, prečo rozhodnutie neobsahuje štandardné, logické, čitateľné a preskúmateľné vysvetlenie, t. j. zákonné odôvodnenie, čo je normou spravodlivého procesu. Súd dostatočne nezistil skutkový stav veci, nemal preukázaný ani jeden zo skutkov a dôkazy posudzoval v príkrom rozpore so zásadou „in dubio pro reo“, ba naopak, skutočnosti ním jednoznačne a dostatočne preukázané úplne odignorovali, vôbec ich nevzal do úvahy a ani sa o nich v rozhodnutí nezmienil. Naopak, napriek preukázanému opaku, nesprávne akceptoval ničím nepodložené a vyvrátené tvrdenia navrhovateľa.

Súd nevysvetlil, na základe akých dôkazov ..urobil záver, že jeho činnosť vo veci obv. P. nebola rozhodovacia a prečo nemalo ísť o rozhodovanie na základe právneho názoru. Nevysvetlil, v čom konkrétne mal spočívať jeho údajný nezodpovedaný prístup a postup, v akých úkonoch a nevysvetlil, čo to je nezodpovednosť. Nezdôvodnil, na základe akých konkrétnych dôkazov dospel k záveru, že neurobil žiadne opatrenia na sledovanie lehoty trvania väzby obv. P., ani na základe ktorých dôkazov skutkovo ustálil, že on túto lehotu nesledoval. Nezdôvodnil, ako sa v týchto súvislostiach vyrovnali s jeho obhajobou a s tým súvisiacimi ďalšími písomnými vyhláseniami siedmich ďalších predsedov senátov a sudcov trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorí potvrdili, že otázku väzby sledoval a riešil ako právny problém v rámci rozhodovacej činnosti.

Súd nezdôvodnil ani údajný následok uvádzaný v skutkovej vete bodu 1/, kto, ako a čím konkrétne mal pobúriť konkrétne koho, ktorú časť bližšie nešpecifikovanej verejnosti, aký okruh a počet ľudí (lebo táto okolnosť má obvykle v trestnoprávnej praxi, o. i. vplyv na posúdenie spoločenskej nebezpečnosti protiprávneho konania). Nevysvetlil termín značné pobúrenie, ako sa líši od normálneho pobúrenia a kde je hranica týchto termínov. Nevysvetlil kto bol rozhorčený, ako, o aký terminus technicus sa vlastne jedná. Nedozvedel sa ani o aký škodlivý následok a akú spoločenskú nebezpečnosť v jeho rozhodovacej

činnosti malo ísť. Tvrdí, že o žiadnu a doposiaľ nijakým argumentom nebol jeho právny názor vyvrátený. Súd sa nevysporiadal a jeho obhajobnou námietkou v tom smere, že navrhovateľ bez jeho vedomia, znalosti stanoviska konajúceho zákonného sudcu, bez akejkoľvek znalosti spisového materiálu a dôvodov i okolností prepustenia obvineného z väzby na slobodu, zvolal dňa 25. júna 2009 novinárov a zástupcov televízií a podhodil ho médiám, ktorým oznámil zavádzajúce a nepravdivé vysvetlenie súčasne s komentárom, že bude žiadať sudcu „vyzliecť z talára“, čo v tento i nasledujúci deň odvysielala televízia M. v hlavnom spravodajstve, dokonca aj ako upútavku. Tvrdí, že to bola poplašná správa šírená éterom a neskôr tlačou, únik informácií z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorého bol navrhovateľ predsedom.

Súd napriek jeho námietke nešpecifikoval, z akého dôvodu prepustenie obv. P. z väzby na slobodu je v rámci postupu vo vedení konania porušením povinnosti sudcu a prečo nie jeho rozhodovacou činnosťou. Namiesto toho súd v skutku, unisono s navrhovateľom, viac venoval pozornosť prezentácii a popisu neprávoplatnej veci obv. O. ako okolnosti jeho údajného zavinenia, ktoré sú úboho popísané zopár slovným zvratmi. Nevie, na základe čoho môže navrhovateľ prezentovať jeho údajné pochybenie vo veci, keď v nej nerozhodoval, nebol v nej zákonným sudcom a nikdy nedržal spis v rukách.

Súd nezdôvodnil, prečo a v čom sa líši jeho prípad od iných všeobecne známych prípadov, keď následne bol z väzby prepustený minimálne rovnako pertraktovaný R. O., predtým v iných disciplinárnych konaniach bolo rozhodované v súvislosti s vecami obv. L., prípadom O. z D. a pod. Tie rozhodnutia súd má a musí ich poznať, poukázal na ne i na rad iných vo svojom písomnom podaní dňa 1. decembra 2010.

Súd ignoroval jeho žiadosť a neodôvodnil, aký dôsledok má na skutok i posúdenie problematiky status quo vo veci samej, ako korešponduje skutková veta 1/ s faktom, že vec sama sa nachádzala iba v tzv. štádiu po podaní obžaloby a pri všeobecnom rešpektovaní zásady prezumpcie neviny neexistuje žiadne odsúdenie obv. P., navyiac úplne tendenčné a hystericky prezentované v návetí skutkovej vety bodu 1/ disciplinárneho návrhu.

Súd vôbec nijako nevyhodnotil fakty, na základe akého väzobného dôvodu sa vlastne obv. P. nachádzal v opätovnej väzbe po jeho predchádzajúcom prepustení na slobodu, ani, že i napriek uplynutiu ďalších dvoch rokov od jeho opätovného prepustenia z väzby na slobodu nebolo trestné stíhanie skončené, pričom z väzby by teda aj tak prepustený bol.

Ku skutkom v bodoch 2/ a 3/ uviedol, že

nespôsobil žiadne tzv. prietahy v oboch veciach, nevládal robiť viac ako robil, s kolegami doslova vyčistili roky kauzami zahľtené senáty v porovnaní s predošlými rokmi na optimálne minimum. Preto nemôže súhlasiť s paušálnymi, všeobecnými a nepravdivými formuláciami napadnutého rozhodnutia na strane 15 v odseku 1, v ktorom sa píše bez bližšieho hodnotenia akýchkoľvek dôkazov, že na jednej strane disciplinárny súd akceptuje a nespochybňuje enormnú zaťaženosť sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ich personálnu poddimenzovanosť, ako i závažnosť rozhodovaných vecí, ale na druhej strane bez ďalších vysvetlení napíše, že súčasne nemožno súhlasiť a ospravedlniť prietahy v konaní iba zaťaženosťou.

Disciplinárny súd nezdôvodnil ani nevysvetlil, čo to je úkon, či je štúdium spisu (veci) úkonom a konaním, alebo nie je, aký úkon mal a kedy, podľa jeho vlastných zistení urobiť, z akého pádneho dôvodu sa tak malo stať skôr, ako k tomu došlo (B. bol skončený 2 mesiace pred podaním disciplinárneho návrhu) a prečo nie aj neskôr. Objektívne neposúdil ani okolnosti, ktoré on signalizoval JUDr. M. vo veci T. a spol. Súd neodôvodnil vôbec nič k zaťaženosti senátu vo všeobecnej i špeciálnej agende, pretože o nej nič nezistoval a prevzal ničím nepodložený návrh. Nevidel ani jeden zo spisov, nevypočul svedkov na zaťaženosť v oboch agendách, hoci by mu ju dosvedčili aj tí sudcovia, ktorí robili iba v jednej agende. Súd nezdôvodnil, v čom mal za objektívnej situácie zavinene porušiť povinnosti sudcu podľa § 30 ods. 2 písm. e/, ods. 4, ods. 5 zákona o sudcoch. Robil ako otrok aj cez víkendy, písal signalizácie, upozornenia a žiadal o zastavenie nápadu, plnil si všetky povinnosti, ktoré mohol a vládal.

V tejto súvislosti súd nevyhodnotil, že podľa úradného zošita, slúžiaceho na sledovanie práce v domácom prostredí, so spisom obv. B. pracoval doma opakovanne v dňoch 6. - 9. februára 2009, 13. februára 2009, 19. - 23. februára 2009, 6. - 9. marca 2009, 13. - 16. marca 2009, 19. - 23. marca 2009 a 26. júna 2009.

Súd nevysvetlil, čo sú prietahy, čo znamenajú, ako sa prejavujú a posudzujú, o akú dĺžku obdobia má ísť. Neexistujú totiž žiadne zákonom predpísané lehoty. Aj prax samotného ústavného súdu je taká. Jeho predsedníčka sa v médiách vyjadrila napr. v kauze posudzovania ústavnosti vyvlastňovacieho zákona na údajnú zdĺhavosť v konaní, je to na sudcovi spravodajcovi, keď ten má taký štýl práce, aký má a pracuje tú dobu, akú pracuje,

tak mne to ostáva jedine akceptovať (denník S., pondelok 2. augusta 2010). V kauze sťažnosti na výsledky komunálnych volieb v K., kde však už ústavný súd bol viazaný 90-dňovou lehotou na rozhodnutie, tak urobil až po dvoch rokoch a jednom týždni. Dňa 23. februára 2010 pre denník S. tento fakt riaditeľka kancelárie predsedníčky ústavného súdu Ľ. M. komentovala tým, že „rozhodovanie si vyžaduje dostatočný časový priestor na vykonanie dokazovania, ktoré môže byť technicky, časovo a personálne náročné“...

Prvostupňový disciplinárny súd napokon v postupe svojho konania úplne nepochopiteľne nezistil ani jedinú poľahčujúcu okolnosť v jeho prospech a fakticky mu uložil najprísnejší možný trest. Hoci navrhovateľ žiadal v písomnom vyhotovení disciplinárneho návrhu jeho potrestanie odvolaním z funkcie sudcu, reálne mu i takáto sankcia uložená byť nemohla a ani nesmie byť (pričom prezident republiky ho z funkcie sudcu odvolať nemôže jednak preto, že nikdy v minulosti nebol disciplinárne potrestaný, a tiež s ohľadom na článok 147 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenia § 22 ods. 1, § 116 ods. 2, § 117 ods. 5 písm. c/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov). Posledná novela citovaného zákona platná od 1. mája 2011 takýto jeho postih úplne vylučuje. Nevyhodnotil jeho pracovné hodnotenie a vyjadrenie predchádzajúceho bývalého dvojnásobného predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. M. K. Aj z tohto dôvodu tvrdí, že vo veci nekonal a nerozhodol ani nezávislý, ani nestranný a ani právomocný súd.

Na základe týchto skutočností odvolateľ JUDr. J. M. navrhol, aby odvolací disciplinárny súd zrušil napadnuté rozhodnutie a jeho spod návrhov na začatie disciplinárneho konania oslobodil.

K tomuto odvolaniu sa vyjadril navrhovateľ, ktorý v ňom v podstate zotrval na všetkých skutočnostiach, ako ich uviedol v návrhu na začatie disciplinárneho konania a tiež v priebehu ústneho pojednávania.

K vyjadreniu navrhovateľa zase zaujal stanovisko sudca JUDr. J. M., v ktorom v podstate reprodukoval úvahy uvedené v jeho odvolaní.»

21. Následne uviedol najvyšší súd svoje vlastné zistenia a závery (tieto považuje ústavný súd za potrebné uviesť v širšom rozsahu, teda aj nad rámec nosných dôvodov sťažnosti – pozri bod 23, pozn.):

«Odvolací disciplinárny súd s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona... o sudcoch... postupom uvedeným v § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť odvolaním napadnutých výrokov rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu zo 6. apríla 2011, sp. zn. 2 Ds 4/2010 a zistil, že odvolanie sudcu JUDr. J. M. je len čiastočne dôvodné.

K jednotlivým námietkam obsiahnutým v jeho odvolaní, ktoré majú priamy vzťah k posúdeniu zákonnosti postupu prvostupňového disciplinárneho súdu, považuje odvolací disciplinárny senát zdôrazniť predovšetkým nasledovné zistenia ...

Odvolací disciplinárny súd posudzujúc ďalšie časti odvolania sudcu JUDr. J. M. dospel k záveru, že disciplinárny prvostupňový súd na ústnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy pre náležité zistenie skutkového stavu, ktorý zistil v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné rozhodnutie.

Následne vykonané dôkazy vyhodnotil a dospel k správne mu záveru o zavinenom previnení JUDr. J. M. v bodoch 1 a 3 napadnutého rozhodnutia. Odvolací disciplinárny súd sa však nestotožnil s právnym záverom prvostupňového disciplinárneho súdu, že sudca JUDr. J. M. sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia aj v bode 2 napadnutého rozhodnutia (v trestnej veci obžalovaného Ing. L. B.).

Odvolací disciplinárny súd taktiež prijal názor, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu v jeho odôvodnení nespĺňa kritériá uvedené v § 168 ods. 1 Tr. por., pretože v ňom chýbajú konkrétne a presvedčivé úvahy a závery v tom zmysle, že z neho pri jeho príliš všeobecných východiskách sa možno len domnievať, ako sa v skutočnosti vyrovnal s jednotlivými obhajobnými tvrdeniami odvolateľa vo vzťahu k jednotlivým skutkom.

Disciplinárny odvolací senát preto považuje za potrebné k jednotlivým skutkom a vlastným záverom zdôrazniť nasledovné:

Ku skutku pod bodom 1:

V tomto bode sa sudcovi JUDr. J. M. kládlo za vinu, že majú u seba trestný spis v trestnej veci proti obžalovanému R. O., sp. zn 2 Toš 4/2009, za účelom vykonania odvolacieho konania, neurobil žiadne opatrenia na sledovanie lehoty obžalovaných osôb, ani sám trvanie väzby nesledoval, v dôsledku čoho až na písomnú žiadosť a výzvu obhajcu obžalovaného J. P. zo 17. júna 2009, až 24. júna 2009 zistil, že štvorročná lehota trvania

jeho väzby uplynula, a preto 24. júna 2009 prikázal, aby bol tento obžalovaný z väzby prepustený, čo vyvolalo na verejnosti pobúrenie a rozhorčenie.

Vo vzťahu k tomuto skutku sa JUDr. J. M. obhajoval, že rozhodovanie, resp. nerozhodovanie o ďalšom trvaní väzby obžalovaného J. P. bolo otázkou právneho názoru, ktorý on aj jeho kolegovia - sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mali a ktorý sa až v dôsledku opakovaných konzultácií napokon zmenil dňa 24. júna 2009 príkazom na jeho prepustenie z väzby na slobodu. Podčiarkol, že ide o právny názor konajúceho sudcu a súdu, vyplývajúci z rozhodovacej činnosti, na ktorú je sudca povolaný zákonom. Vo svojom vyjadrení k návrhu na začatie disciplinárneho konania ale i v ďalších vyjadreniach a podaniach poukázal na konkrétnych kolegov, s ktorými túto otázku konzultoval. Predložil tiež vyjadrenia sudcov JUD. M. L., JUDr. J. K., JUDr. Š. M., JUDr. P. P., JUDr. J. K., JUDr. M. K., ktorí prehlásili, že skutočne túto problematiku spoločne konzultovali, a to ešte pred ukončením lehoty trvania väzby obžalovaného J. P. Išlo teda podľa sudcu JUDr. J. M. o právny problém, ktorý sa riešil.

S prihliadnutím na zhromaždené dôkazy prvostupňový disciplinárny súd pri ich hodnotení mal k dispozícii obhajobné tvrdenia JUDr. J. M. sčasti potvrdené spomínanými sudcami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tom smere, že otázka lehoty trvania väzby obžalovaného J. P. bola s ním konzultovaná na strane jednej (t. j. dôkazy subjektívneho charakteru), na strane druhej mal k dispozícii chronologický časový sled vykonaných, či nevykonaných úkonov v rozhodnom období v tejto veci vo vzťahu k plynutiu lehoty väzby spomínaného obžalovaného s prihliadnutím na skutočné znenie zákona č. 97/2000 Z. z. z 11. marca 2009, ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v ustanovení § 76 písm. a/ (t. j. dôkazy objektívneho charakteru).

Tieto dôkazy objektívneho charakteru spočívajú v nasledovnom:

Predmetná trestná vec obžalovaného R. O. a spol. (vrátane obžalovaného J. P.) bola predložená na rozhodnutie o odvolaniach obžalovaných Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 17. apríla 2009, zapísaná bola pod sp. zn. 2 Toš 4/2009, kde predsedom senátu bol JUDr. J. M., zastupujúcim predsedom senátu bol sudca JUDr. J. M., treťou členkou senátu bola JUDr. J. S. Podľa číselníka bola vec pridelená sudcovi JUDr. J. M., ktorý spis prevzal dňa 20. apríla 2009, čo ani on sám nerobil sporným.

Dňa 8. júna 2009 bola na Najvyšší súd Slovenskej republiky doručená žiadosť R. O. o prepustenie z väzby na slobodu, na: ktorú zákonný sudca JUDr. J. M. zareagoval tak, že dňa 10. júna 2009 určil termín neverejného zasadnutia na 18. júna 2009 za účelom rozhodnutia o tejto žiadosti s tým, že po dohovore s JUDr. J. K. tento bude tretí člen senátu, pretože sudca JUDr. J. M. bude v tomto termíne na rehabilitačnom pobyte. V bode 6 úpravy sudca JUDr. J. M. nariadil za týmto účelom zväzky č. 50 až 55 zo spisu predložiť JUDr. J. M., ktorý mal tomuto neverejnemu zasadnutiu predsedáť. V bode 7 úpravy je pokyn pre kanceláriu upovedomiť o termíne neverejného zasadnutia JUDr. J. M., JUDr. J. K. a JUDr. J. S.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tomto zložení aj o tejto žiadosti obžalovaného R. O. v určenom termíne rozhodol, a to tak, že ju zamietol podľa § 79 ods. 3 Tr. por.. Správu o stave veci podal predseda senátu 2 Toš JUDr. J. M., ktorý aj vypracoval predmetné uznesenie.

Dňa 17. júna 2009 obhajca obžalovaného J. P., ktorý bol prvostupňovým súdom odsúdený za rôznu trestnú činnosť na doživotie, doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky podanie s názvom „výzva a žiadosť na okamžité prepustenie z väzby na slobodu“, v ktorej spočítal lehotu trvania väzby obžalovaného J. P., uzatvoril, že maximálna zákonná lehota jeho väzby podľa § 76 ods. 6 Tr. por. v dĺžke 48 mesiacov uplynula dňa 14. júna 2009 o 18.30 hod., od kedy sa menovaný obžalovaný nachádza vo väzbe bez akéhokoľvek rozhodnutia súdu. V závere svojho podania preto obhajca vyzýva a žiada Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby upustil od protiprávneho konania a obžalovaného J. P. okamžite prepustil z väzby na slobodu.

Toto podanie sa počas neprítomnosti sudcu JUDr. J. M. a dostalo do rúk zastupujúceho JUDr. J. M., ktorý v úprave vyhotovenej dňa 19. júna 2009 k vypracovanému uzneseniu z 18. júna 2009, sp. zn. 2 Toš-4/2009, v bode 3 nariadil kancelárii základný spis aj so „žiadosťou a výzvou“ obhajcu obžalovaného J. P. predložiť ihneď JUDr. J. M. na ďalší procesný postup.

Táto úprava bola doručená trestnej kancelárii dňa 22. júna 2009.

Na túto výzvu sudca JUDr. J. M. zareagoval tak, že dňa 23. júna 2009 určil termín neverejného zasadnutia na deň 30. júna 2009 o 13.00 hod. za účelom rozhodnutia o žiadosti

obhajcu obžalovaného J. P., ktorá úprava bola doručená trestnej kancelárii dňa 24. júna 2009.

Dňa 24. júna 2009 však sudca JUDr. J. M. vypracoval príkaz na prepustenie obžalovaného J. P. z väzby na slobodu s odôvodnením, že dňa 14. júna 2009 uplynula lehota jeho väzby podľa § 76 ods. 6 písm. c/ Tr. por.

Tento postup obhajoval sudca JUDr. J. M. tým, že po dodatočných konzultáciách zmenil svoj právny názor na riešenie predmetnej problematiky v súvislosti so znením § 76a Tr. por., ako aj ustanovením § 567e Tr. por. v zákone č. 97/2009 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok.

Pri vyššie uvedených objektívne zadokumentovaných skutočnostiach treba pripomenúť, že k obhajobným tvrdeniam JUDr. J. M. v tom smere, že predmetnú problematiku konzultoval aj s členmi senátu, nebolo možné predsedu senátu JUDr. J. M. pre jeho práceneschopnosť a potom úmrtie vypočúť, kým ďalšia členka senátu 2 Toš, JUDr. J. S. ich vyvrátila s tým, že disciplinárne stíhaný sudca túto problematiku s ňou ani s JUDr. J. M. nekonzultoval a ona sama sa o prepustení obžalovaného J. P. z väzby až po uplynutí zákonom stanovenej maximálnej lehoty väzby, dozvedela len z médií.

Abstrahujúc od hodnotenia výpovede JUDr. J. S. sudcom JUDr. J. M. ako nevierohodnej, porovnávajúc ďalšie okolnosti prípadu a obsah jednotlivých dôkazov, odvolací disciplinárny súd prijal záver, že nie je najmenší dôvod výpovedí menovanej sudkyne v naznačenom smere neveriť.

Po vyhodnotení vyššie uvedených tzv. subjektívnych dôkazov na strane jednej a objektívnych dôkazov na strane druhej odvolací disciplinárny senát prijal názor, že obhajobné tvrdenia sudcu JUDr. J. M. nie je možné akceptovať, a to z nasledujúcich dôvodov :

Sudca JUDr. J. M. predstavuje svoj údajný právny názor ako kolektívny právny názor všetkých členov senátu 2 Toš. Takýto postoj však odporuje nielen výpovedi členky senátu JUDr. J. S., ale je nespochybniteľné patrný aj z jeho administratívnych úkonov, ako sú v predchádzajúcom texte chronologicky rozpísané. Je nedôveryhodné jeho tvrdenie, že dlhodobo konzultoval právnu problematiku trvania väzby obžalovaného J. P. už v predstihu, pričom k zásadnému zvratu v jeho právnom názore malo prísť až 24. júna 2009, t. j. 2 dni

po obdržaní naliehavej „výzvy a žiadosti“ obhajcu obžalovaného a 10 dní po uplynutí zákonom stanovenej maximálnej lehoty väzby tohto obžalovaného;

Sudca JUDr. J. M. napriek svojim obsiahlym vyjadreniam o týchto údajných konzultáciách k tak dôležitej otázke, v ktorej išlo o väzbu obzvlášť nebezpečného recidivistu, neurobil ani jeden úradný záznam, čo je bežný spôsob práce sudcu vo všeobecnosti v takýchto a obdobných prípadoch, neurobil dokonca ani záznam z údajných konzultácií s členmi senátu 2 Toš.

Z listinných dôkazov je nepochybné, že JUDr. J. S. ako členka senátu, v rozpore s jeho tvrdením, predmetný trestný spis nemala k dispozícii, keďže všetky zväzky boli u sudcu JUDr. J. M. a iba zväzky č. 50 až 55 sa dočasne približne v období od 10. júna 2009 do 22. júna 2009 nachádzali u JUDr. J. M. za účelom vykonania neverejného zasadnutia dňa 18. júna 2009 a vypracovania uznesenia, ktorým bola v tento deň zamietnutá žiadosť obžalovaného R. O. o prepustenie z väzby na slobodu;

Je neprijateľný názor sudcu JUDr. J. M., že išlo o rozhodnutie senátu, pretože pri posudzovaní „výzvy a žiadosti“ zo strany obhajcu obžalovaného J. P. zjavne nešlo o žiadosť o prepustenie z väzby podľa § 79 ods. 3 Tr. por, ale obsahom išlo o upozornenie, že menovaný sa od 14. júna 2009 nachádza vo väzbe bez súdneho rozhodnutia, a teda protizákonne. Tu treba podotknúť, že s prihliadnutím na skutočné v tom čase platné znenie § 76a Tr. por. mal sudca JUDr. J. M. ihneď po obdržaní tejto výzvy a žiadosti vyhotoviť príkaz na prepustenie J. P. z väzby na slobodu, namiesto toho zmätočne nariadil termín neverejného zasadnutia na 30. júna 2009, hoci podľa obsahu podania išlo výlučne o upozornenie na nezákonný a neústavný stav a toto podanie sa vôbec nezaoberalo existenciou či neexistenciou väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ Tr. por.;

Pri zadokumentovanej postupnosti úkonov, ako ich sudca JUDr. J. M. vykonával v predmetnej veci je zjavné, že reálne a viditeľným spôsobom začal vo vzťahu k väzbe obžalovaného J. P. konať až po 17. júni 2009, keď obdržal predmetnú výzvu obhajcu, t. j. dňa 22. júna 2009, a teda v čase, keď sa menovaný nachádzal 8 dní vo väzbe bez súdneho rozhodnutia;

Obhajoba sudcu JUDr. J. M., že pôvodne vychádzal z právneho názoru o automatickom predĺžení lehoty väzby obžalovaného J. P., zo zákona vzhľadom na znenie

zákona č. 97/2009 Z. z. z 11. marca 2009, ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok, je v hrubom rozpore so skutočným znením tohto zákona v rozhodných ustanoveniach.

Zákon č. 97/2009 Z. z. z 11. marca 2009, ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok, v bode 3 obsahoval ustanovenie, podľa ktorého sa za § 76 vkladá § 76a, ktorý znie:

„Ak sa vedie trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody na 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie, ktoré nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov skončiť do uplynutia celkovej lehoty väzby v trestnom konaní a prepustením obvineného na slobodu, hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, môže súd rozhodnúť o predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní na nevyhnutnú dobu, a to aj opakovane. Celková lehota väzby v trestnom konaní spolu s jej predĺžením podľa predchádzajúcej vety však nesmie presiahnuť 60 (šesťdesiat) mesiacov.“

Okrem toho tento zákon v bode 5 obsahoval ustanovenie, podľa ktorého sa vkladá § 567e, ktorý znie:

„Ustanovenie § 76a sa použije aj na lehotu väzby, ktorá začala plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona vrátane lehoty väzby v konaní pred súdom podľa § 78 ods. 1 v znení účinnom do 31. januára 2009, nepoužije sa však v prípade, ak by sa mala predĺžiť lehota väzby v prípravnom konaní.“

Z citovaných ustanovení zákona č. 97/2009 z 11. marca 2009, ktorými sa menil a dopĺňal zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok, vyplýva, že v spojení s ostatnými platnými ustanoveniami Trestného poriadku neumožňovali žiadnu inú alternatívu, ale umožňovali vo vzťahu k danému prípadu jediný možný postup, a to buď ku dňu 14. júnu 2009 pri uplynutí 48 mesiacov trvajúcej väzbe obžalovaného J. P. prepustiť príkazom z väzby na slobodu, alebo rozhodnúť o ďalšom predĺžení lehoty jeho väzby podľa § 76 písm. a/ Tr. por.

Striktné ustanovenia § 76a a 567e Tr. por. v tom čase platné, neumožňovali žiadny iný výklad.

Napriek tomu sudca JUDr. J. M. neučinil ani jedno ani druhé, a preto v tejto situácii vydávať svoju nečinnosť za „otázku právneho názoru“, resp. „za právny názor konajúceho

sudcu vyplývajúci z rozhodovacej činnosti, na ktorú je sudca povolaný zákonom“ z jeho strany hodnotí aj odvolací disciplinárny súd ako nenáležitú obhajobu, ktorá nemá oporu v zistených skutočnostiach.

V tomto ohľade odvolací súd navyše dopĺňa, že nie každý názor vyslovený sudcom možno hodnotiť ako právny názor len preto, že ho vyslovil sudca v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou. Názor sudcu, ktorý nemá oporu v zákone, resp. ktorý zákon popiera alebo sa natoľko odchyľuje od právnej úpravy, že popiera účel právnej úpravy, už nie je právnym názorom, ale je prejavom svojvôle pri výklade a aplikácii zákonných predpisov, ktorý môže podliehať disciplinárnej zodpovednosti.

Práve takýto charakter svojvoľného výkladu právnej úpravy má aj obhajoba sudcu JUDr. J. M. spočívajúca v tom, že pôvodne mal názor o automatickom predĺžení lehoty väzby obžalovaného J. P. zo zákona, ako aj v tom, že „rozhodovanie, resp. nerozhodovanie o ďalšom trvaní jeho väzby bolo otázkou právneho názoru“.

Pri tom všetkom v inkriminovanom čase (jún 2009) bola všeobecne známa rozhodovacia činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky v otázkach trvania väzby fyzických osôb, či už v prípravnom konaní, hlavne však v súdnom konaní, ktorá počnúc nálezom I. ÚS 187/2007 z 22. apríla 2008 (na ktorý nasledoval celý rad ďalších ústavných náleзов) výklad učinенý sudcom JUDr. J. M. v rámci svojej obhajoby, vylučovala.

Je teda opodstatnený záver prijatý prvostupňovým disciplinárnym súdom vo vzťahu k tomuto skutku v tej podobe, že v predmetnej trestnej veci disciplinárne stíhaný sudca JUDr. J. M. v hrubom rozpore so svojimi pracovnými povinnosťami lehotu väzby obžalovaného J. P. nesledoval, nezaregistroval, dokonca, že štvorročná lehota jeho väzby uplynula dňa 14. júna 2009, bez akéhokoľvek opatrenia z jeho strany, na základe upozornenia jeho obhajcu na tento protiústavný stav, začal konať až 24. júna 2009, v dôsledku čoho sa tento obžalovaný nachádzal ešte 10 dní protizákonne vo väzbe.

Je preto namieste záver, že tým porušil povinnosti sudcu uvedené v § 30 ods. 2 písm. a/, ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a naplnil zákonné znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ tohto zákona.

Pokiaľ sa sudca JUDr. J. M. obhajoval aj tým, že išlo o rozhodovaciu činnosť a že obdobný prípad už v disciplinárnom konaní bol riešený rozhodnutiami sp. zn. 2 Ds 25/2004

a 1 Dso 4/2005 s tým názorom, že za rozhodovaciu činnosť sudca nemôže byť postihnutý, a preto bol disciplinárne stíhaný sudca spod návrhu na začatie disciplinárneho konania oslobodený, odvolací disciplinárny senát sa s týmto argumentom nestotožňuje. V konaní, na ktoré sudca JUDr. J. M. poukazuje, totiž bol disciplinárne stíhaný sudca krajského súdu preto, že nepredložil návrh na predĺženie lehoty obvinenej osoby na Najvyšší súd Slovenskej republiky, dokonca v čase, keď ani spis nemal k dispozícii, pretože sa nachádzal práve na Najvyššom súde Slovenskej republiky s návrhom na rozhodnutie o odňatí veci a jej prikázanie inému krajskému súdu, ktorý skutok sa v rozhodnom podstatne líši od skutku kladeného za vinu sudcovi JUDr. J. M..

Ku skutkom v bodoch 2 a 3 napadnutého rozhodnutia :

V týchto bodoch s sudcovi JUDr. J. M. kládlo za vinu, že v zmysle § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich si neplnil svoje povinnosti, keď nekonal plynulo v trestných veciach proti obžalovanému Ing. L. B. (sp. zn. 2 Toš 8/2007) a proti obžalovanému M. T. a spol. (sp. zn. 2 Toš 6/2008).

Ohľadne týchto skutkov sa sudca JUDr. J. M. obhajoval extrémnou pracovnou zaťaženosťou, predložil prehľad svojich výkonov v rokoch 2005 až 2009 ako aj výkonov ostatných sudcov trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, poukazoval na poddimenzovanosť tohto kolégia, dokazoval, že písomne predkladal upozornenia a signalizácie na nemožnosť pri existujúcom stave agendy vybavovať pridelené spisy bez zbytočných prieťahov.

V trestnej veci proti obžalovanému Ing. L. B., ktorý mu bol pridelený 15. januára 2008, mal spis na prácu v domácom prostredí 7-krát, išlo o ťažký prípad skutkovo i právne, kde spis presahoval 1 500 strán a kde išlo o spreneveru veľkého objemu finančných prostriedkov. Vec postupne študoval, mal poznámky, a preto v tejto veci dňa 24. júna 2009 určil termín verejného zasadnutia, kedy senát aj vec skončil. Doteraz nepočul, aby niekto niekomu navrhol disciplinárne konanie za skončené veci. V sledovanom období vybavoval 2 agendy, všeobecnú aj špeciálnu, spisy vybavoval priebežne podľa poradia s tým, že prácu si organizoval s ohľadom na prednostné vybavovanie väzobných vecí.

Pokiaľ išlo o vec proti obžalovanému M. T. a spol. platí to isté, neexistuje dôkaz, že by vec nemal naštudovanú, ničím to navrhovateľ nepreukázal. Existuje doklad, že túto vec naštudovanú mal, je to príprava a rozbor, ktorý je prílohou spisu. Túto vec mal taktiež

doma na prácu v domácom prostredí - konkrétne 15. - 16. marca 2009. Právny rozbor dokumentuje, že vec bola z jeho strany naštudovaná a že jej bola venovaná pozornosť. Poukázal aj na skutočnosť, že v tomto období žiadal predsedu senátu o vznesenie požiadavky na zastavenie nápadu.

Keďže ohľadne týchto skutkov sa z pohľadu odvolacieho disciplinárneho súdu v podstate jedná o posúdenie, či menovaný sudca nečinnosťou v časových obdobiach uvedených v návrhu predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spôsobil skutočne prietah neprimeraný povahy veci, konkrétnym okolnostiam a celkovej pracovnej zaťažnosti, teda zavinene spôsobil zbytočný prietah do takej miery, že ním porušil povinnosti sudcu uvedené v § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, je nevyhnuté vychádzať zo skutočnej pracovnej zaťažnosti sudcu. O nej vypovedá predovšetkým celkový počet vybavených vecí v tej ktorej agende v príslušnom časovom období (a to v časovom horizonte dlhšom s ohľadom na rôznosť v skladbe vecí z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti).

V tomto smere odvolací súd zistil, že v roku 2008 podľa dostupných podkladov JUDr. J. M. vybavil 48 vecí, z toho bolo 9 odvolaní, 20 dovolaní, 14 sťažností a 5 vecí v registri Ndt.

Pre ilustráciu, ďalší člen senátu 3 To vybavil za toto obdobie 49 vecí, z toho 11 odvolaní, 25 dovolaní, 7 sťažností, 5 vecí v registri Ndt, ďalší člen senátu v tomto roku vybavil 56 vecí, z toho 10 odvolaní, 26 dovolaní, 13 sťažností a 7 vecí v registri Ndt. iný člen senátu 2 Toš, v ktorom taktiež JUDr. J. M. pôsobil, vybavil v tomto roku celkovo 47 vecí, z toho 10 odvolaní, 17 dovolaní, 16 sťažností a 4 veci v registri Ndt. Treba podotknúť, že v tomto roku boli sudcovia tohto kolégia s počtom všetkých vybavených vecí 74, ďalej 72, dvaja sudcovia vybavili po 64 vecí, približne v podobnej skladbe.

V období od 1 januára 2009 do 17. septembra 2009 JUDr. J. M. mal vybaviť 25 vecí, z toho 4 odvolania, 7 dovolaní, 10 sťažností, 4 veci v registri Ndt, ďalší člen senátu 3 To vybavil 36 vecí, z toho 5 odvolaní, 11 dovolaní, 12 sťažností, 4 veci v registri Ndt a 3 veci v registri Urto. Tretí člen senátu 3 To v tomto období vybavil 43 vecí, z toho 5 odvolaní, 19 dovolaní, 9 sťažností, 9 vecí v registri Ndt, 1 vec v registri Ntv. V tomto období zo sudcov trestného kolégia najviac vecí vybavil sudca s počtom 50 vecí v skladbe -5 odvolaní, 22 dovolaní, 15 sťažností, 8 vecí v registri Ndt.

Uvedené údaje, ktoré sa nelíšia v podstatnom s údajmi predloženými sudcom JUDr. J. M. ani zástupcom navrhovateľa, (vid'. napr. č. 1. 130 spisu) a ako také nepochybné dokumentujú spolu s ďalšími dôkazmi, že zaťaženie JUDr. J. M. ako člena dvoch senátov, všeobecného (3 To) a špeciálneho (2 Toš), čo podnietilo signalizácie z jeho strany, nebolo však také extrémne, ako to sám vykladá, čo dokazuje aj skutočnosť, že v hociktorom sledovanom časovom období na trestnom kolégiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pôsobili aj sudcovia s vyšším počtom vybavovaných vecí nielen v celkovom vyjadrení, ale aj pri vybavovaní najobsiahlejšej agendy, t. j. odvolaní a dovolaní. Na strane druhej zodpovedá skutočnosti, že v rámci svojej agendy sudca JUDr. J. M. v sledovanom období vybavoval aj mimoriadne rozsiahle a náročné trestné veci ako napr. trestnú vec napr. Z. a ďalšie, s takými však pracovali aj iné senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Hodnotiac všetky relevantné dôkazy odvolací disciplinárny súd prijal názor, že pri uvedenom stave vybavovania agendy a vzhľadom na konkrétne okolnosti jednotlivých prípadov JUDr. J. M. nečinnosťou v pridelennej trestnej veci proti obžalovanému M. T. a spol., vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Toš 6/2008 spôsobil zbytočný prietah v konaní do takej miery, že porušil povinnosti sudcu zakotvené v ustanovení § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a dopustil sa závažného disciplinárneho previnenia, podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich.

Na strane druhej nie sú splnené podmienky pre vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti za jeho postup pri vybavovaní trestnej veci proti obžalovanému Ing. L. B., vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Toš 8/2007.

Pokiaľ ide o trestnú vec obžalovaného M. T. vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Toš 6/2008, túto na vybavenie prevzal sudca JUDr. J. M. 22. apríla 2008 a nečinne s ňou disponoval do 22 júna 2009, kedy ju pripísom pre údajnú extrémnu zaťaženosť a dohodnutý číselný systém pridelenia vecí členom senátu vrátil bez ďalšieho prvému predsedovi senátu.

V tomto prípade treba zdôrazniť neakceptovateľnosť jeho obhajoby, že s vecou pracoval, pripravoval si ju, čo má dokazovať písomný právny rozbor veci.

K tejto obhajobe v rámci svojho vyjadrenia k návrhu na začatie disciplinárneho konania voči jeho osobe pripojil prvé dve strany tohto rozboru veci (k tomu vid' text na strane 13 jeho vyjadrenia a prílohu č. 7 k nemu).

V skutočnosti však odvolací disciplinárny súd zistil, že tento právny rozbor nemá len dve neukončené strany, ale v originálnej podobe obsahoval šesť strán textu, okrem iného pre referát sudcu spravodajcu a pre rozhodnutie irelevantných a odborne chybných poznámok (ako na to správne poukazoval zástupca navrhovateľa na ústnom pojednávaní prvostupňového súdu) končiaci aj menom vypracovateľa - vyššieho súdneho úradníka JUDr. P. K. Tento rozbor je totiž súčasťou zberného spisu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Toš 6/2008.

Pritom išlo o skutkovo a právne nenáročnú vec, v ktorej predmetom odvolacieho konania bolo odvolanie dvoch príslušníkov Policajného zboru, M. T. a P. Š., proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku, ktorým boli uznaní za zneužívanie právomoci verejného činiteľa, prijímanie úplatku, keď v prvom skutku mal M. T. žiadať úplatok, že nerealizoval priestupkové konanie voči občanovi, ktorý jazdil pod vplyvom alkoholu, v druhom skutku bolo P. Š. kladené za vinu, že žiadal úplatok od vodiča kamióna, ktorý jazdil pod vplyvom alkoholu a v treťom skutku bolo M. T. kladené za vinu, že žiadal úplatok za vrátenie stratených dokladov od občana.

Za to im boli uložené peňažné tresty 15 000 Sk a 10 000 Sk.

Treba tiež dodať, že po vrátení veci prvému predsedovi senátu JUDr. M., bol iným predsedom senátu dňa 22. februára 2010, určený termín verejného zasadnutia na 1. apríla 2010, v ten deň odvolania obžalovaných boli podľa § 319 Tr. por. namietnuté, dňa 6. apríla 2010 (t. j. o 6 dní) bolo trestnej kancelárii doručené písomné vyhotovenie tohto uznesenia.

Odvolací disciplinárny súd na základe týchto skutočností ustálil, že skutok tak, ako je uvedený v bode 3 napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, je v súlade so skutočným stavom veci v tej podobe, v uvedenom období sudca JUDr. J. M. neurobil vo veci žiadny úkon, hoci na zaťaženosť senátu vo všeobecnej i špeciálnej agende tak mohol urobiť.

Dôkazom toho je aj skutočnosť, že k 15. júlu 2009 (kedy mu bol pozastavený výkon funkcie sudcu) zanechal 4 nevybavené veci v senáte 2 Toš a 7 nevybavených vecí v senáte 3 To a 3 Tdo. Nejde teda o tak extrémnu preťaženosť sudcu na trestnoprávnom kolégiu, ako to odvolateľ v priebehu celého konania prezentoval.

Sudca JUDr. J. M. v tomto bode teda zavinil zbytočný prietah v zmysle § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, svoje povinnosti si neplnil vo vzťahu k tejto veci svedomito, keď v nej nekonal plynulo a bez prietahov.

Súčasne tým naplnil znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona... o sudcoch...

Podstatne odlišnú skutkovú situáciu vzhľadom odvolací disciplinárny súd, pokiaľ ide o plnenie povinností vo vzťahu k trestnej veci obžalovanému Ing. L. B., vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Toš 8/2007.

V tejto veci sa mu kládol za vinu zbytočný/prietah v období od 15. januára 2008 do 24. júna 2009, kedy určil termín verejného zasadnutia na rozhodnutie o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na 25. júna 2009.

Neporovnateľnú situáciu z hľadiska plnenia si svojich povinností oproti trestnej veci obžalovaného M. T. vzhľadom odvolací disciplinárny súd v týchto skutočnostiach:

V prvom rade je to skutkovo a právne vysoko náročná trestná vec obsahujúca cez 1 400 strán (odvolanie špeciálneho prokurátora je voči oslobodzujúcemu rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zažurnalizované na str. 1 402 až 1 405 spisu).

Trestný spis okrem vypočutých svedkov obsahoval veľké množstvo listinných dôkazov, ako boli napr. Stanovy a Štatút Národnej agentúry pre rozvoj malého a stredného podnikania, jej Správnej rady a ďalších orgánov, dokumenty týkajúce sa Programu rizikového kapitálu, listinné dôkazy vo vzťahu k vypísanej verejnej súťaži k uzatvorenej zmluve s C., s r. o. K., účtovné doklady a pod., od ktorých obsahu záviselo posudzovanie možnej subjektívnej stránky obžalovaného Ing. L. B. k trestnému činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Všetky tieto dôkazy vykonané na súde 1. stupňa bolo potrebné rozsumarizovať, utriediť do skupiny dôkazov, svedčiacich buď v prospech obžalovaného alebo v jeho neprospech, vyhodnotiť obsah odvolania prokurátora k týmto dôkazom, bez ktorých úkonov nebolo možné odvolacie konanie vykonať.

Sudca JUDr. J. M. tak objektívne musel učiniť, pretože dňa 24. júna 2009 určil termín verejného zasadnutia na 25. júna 2009, toto sa aj pod jeho predsedníctvom

uskutočnilo a na ktorom bol podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por. rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec bola podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátená špeciálnemu súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Rozhodnutie odvolacieho orgánu takejto povahy nevyhnutne vyžadovalo dlhodobejšiu prípravu, a preto by nebolo namieste vo vzťahu k tejto trestnej veci klásť JUDr. J. M. za vinu, že zavinene pri jej vybavovaní porušil povinnosti sudcu uvedené v § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich.

Z týchto dôvodov potom odvolací disciplinárny súd na základe odvolania sudcu JUDr. J. M. pri rozdielnom závere ohľadne povahy jeho konania v trestnej veci obžalovaného Ing. L. B. oproti názoru navrhovateľa, ako aj disciplinárneho prvostupňového súdu v bode 2 napadnutého rozhodnutia, podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu v celom rozsahu a vo vecí rozhodol sám tak, že ho uznal za vinného skutkovo a právne tak, ako je uvedené v bodoch 1 a 2 tohto rozhodnutia.

Napokon podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich tohto oslobodil spod návrhu na začatie disciplinárneho konania týkajúceho sa skutku v trestnej veci obžalovaného Ing. L. B.

Následne pri ustálení viny sudcu JUDr. J. M. v predmetných dvoch skutkoch musel pristúpiť k uhladeniu sankcie.

Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia zhodnotil rozsah a povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, následok a mieru zavinenia.

Zistil, že primeraným a súčasne odôvodneným je disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, a to preloženie na súd nižšieho stupňa, a to napriek zúženému rozsahu viny disciplinárne stíhaného sudcu oproti rozhodnutiu prvostupňového súdu.

Dôvodom je mimoriadne závažné zavinené porušenie povinností sudcu uložené v § 30 ods. 2 písm. a/, ods. 4, ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich s vysokou mierou zavinenia a výnimočne zvýšenou škodlivosťou v bode 1 rozhodnutia.

Konanie, resp. nečinnosť sudcu rozvedené v bode 1 tohto rozhodnutia v tak závažnej väzobnej trestnej veci, akou bola trestná vec obžalovaného R. O. sudcom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý musí prejavovať nadštandardnú odbornú erudovanosť

sprevádzanú spoľahlivou organizáciou; práce pri vybavovaní tej ktorej trestnej veci, je vážnym zlyhaním JUDr. J. M. v tejto funkcii.

Menovaný nielen samotným nekonaním a nesledovaním lehoty väzby J. P., ale aj zdôvodnením tohto zlyhania akýmsi právnym názorom o automatickom predĺžení jeho väzby, ktorý je v hrubom rozpore so skutočným znením príslušných ustanovení Trestného poriadku, prejavil takú mieru nedostatku odbornej erudície, ktorá nedáva záruku takého výkonu jeho funkcie, ako sa táto vyžaduje od sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Naviac aj z hľadiska všeobecnej prevencie, spoločnosť očakáva, že sudcu, ktorý svojim pochybením tak výrazne pobúrila verejnosť a poškodil povest' ostatných sudcov a justície ako takej, postihne nie symbolická sankcia, ale sankcia, ktorá zodpovedá skutočnému rozsahu a povahe porušenia svojich povinností.

Z týchto dôvodov potom odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti toho rozhodnutia.»

22. K samotným nosným dôvodom podanej sťažnosti najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uviedol: «Pokiaľ ide o skutočnosť, že odvolací disciplinárny súd uskutočnil verejné pojednávanie v neprítomnosti disciplinárne stíhaného sudcu a jeho právneho zástupcu, odvolací disciplinárny súd dospel k záveru, že neprítomnosť sudcu JUDr. M. ako aj jeho právneho zástupcu na verejnom zasadnutí predstavuje ďalšiu z jeho obštrukcií ako predlžovať konanie v disciplinárnej veci. K uvedenému názoru dospel odvolací disciplinárny súd potom, ako mal z obsahu spisu za preukázané, že sudca JUDr. M. sa vyhýbal účasti na pojednávaniach prvostupňového disciplinárneho súdu, odmietal preberať súdne zásielky, keď sa súd opakovane pokúšal sudcovi doručiť predvolanie na pojednávanie. Z obsahu spisového materiálu mal odvolací disciplinárny súd za preukázané, že dňa 22. septembra 2010 bol vytyčený termín na deň 6. októbra 2010, JUDr. M. zásielku neprevzal. Ústne pojednávanie bolo odročené na deň 3. novembra 2010 s tým, že zástupca navrhovateľa a súdnej rady vzali termín na vedomie na pojednávaní a JUDr. M. bude zaslané nové upovedomenie. Toto mu bolo odoslané dňa 7. októbra 2010 a bolo poštou vrátené dňa 4. novembra 2010 s poznámkou že zásielka neprevzatá v odbernej lehote. Pojednávanie vytyčené na deň 3. novembra 2010 bolo kvôli neprítomnosti JUDr. M. znovu odročené na deň 8. decembra 2010 s tým, že sudca bude predvolaný z miesta trvalého

bydliska prostredníctvom pošty a súčasne aj policajného zboru; s tým, aby zistili, či sa na uvedenej adrese sudca zdržiava, a ak áno, aby mu doručili aj predvolanie na ústne pojednávanie. Sudca zásielku neprevzal, vrátila sa dňa 2. decembra 2010 a z Okresného riaditeľstva policajného zboru v P. bol doručený dňa 22. novembra 2010 prípis, obsahujúci informáciu, že vykonali viacnásobný pokus o doručenie upovedomenia sudcovi, avšak s negatívnym výsledkom. Šetrením od rodinných príslušníkov bolo zistené, že JUDr. M. je momentálne odcestovaný v zahraničí a vrátiť by sa mal asi o 3 týždne. Ďalej sa v prípise uvádza, že menovaný sa vzhľadom na jeho zdravotný stav občas zdržiava vo V. na neznámom mieste a u svojej matky v B. Na základe pokynu predsedu senátu JUDr. L. zo dňa 24. novembra 2010 bol zaslaný prípis adresovaný predsedovi Okresného súdu v P., so žiadosťou o doručenie upovedomenia na ústne pojednávanie dňa 8. decembra 2010 JUDr. M.. Z Okresného súdu P. prišiel dňa 2. decembra 2010 prípis, že podľa informácií Okresného súdu v P. je JUDr. M. momentálne odcestovaný a v mieste svojho trvalého bydliska sa nezdržiava, upovedomenie zaslali späť na disciplinárny súd. Ďalšie ústne pojednávanie dňa 8. decembra 2010 bolo opäť kvôli neprítomnosti JUDr. M. znovu odročené na deň 26. januára 2011 s tým, že zástupca navrhovateľa aj súdnej rady vzali termín pojednávania na vedomie a sudca JUDr. M. bude predvolaný z adresy trvalého bydliska a zároveň bude požiadané Okresné riaditeľstvo policajného zboru P. o doručenie predvolania sudcovi a bude požiadané o vypátranie pobytu sudcu a o jeho predvedenie na ústne pojednávanie na deň 26. januára 2011. Takisto bola na základe pokynu predsedu disciplinárneho senátu 2 Ds zaslaná žiadosť o doručenie upovedomenia matke sudcu a bola predvolaná aj manželka sudcu JUDr. M., sudkyňa Okresného súdu v P. prostredníctvom osobného úradu. Sudca JUDr. M. prevzal upovedomenie až dňa 16. decembra 2010. Následne sudca JUDr. M. splnomocnil na jeho zastupovanie advokáta JUDr. H. dňa 17. decembra 2010. Na pojednávaní dňa 26. januára 2011, dňa 23. februára 2011 a dňa 6. apríla 2011, kedy bolo rozhodnuté o návrhu, sa sudca ako aj jeho právny zástupca ústnych pojednávaní zúčastnili.

Odvolačí disciplinárny súd prvý krát vytyčil termín verejného zasadnutia na 12. septembra 2011, sudca poslal ospravedlnenie, že je práceneschopný počnúc dňom 6. septembra 2011, a žiadal o odročenie termínu, nakoľko sa chce osobne pojednávania zúčastniť. Termín bol zrušený a bol vytyčený nový termín verejného zasadnutia na deň

17. októbra 2011. Upovedomenie bolo sudcovi aj advokátovi odoslané poštou 13. septembra 2011, advokát upovedomenie prevzal dňa 16. septembra 2011. Disciplinárne stíhaný sudca si poštou zaslané upovedomenie o termíne odvolacieho pojednávania na deň 17. októbra 2011 neprevzal a toto upovedomenie sa disciplinárnemu súdu vrátilo s poznámkou „v odbernej lehote nevyzdvihnuté“. V čase doručovania nebol sudca v mieste svojho trvalého bydliska zastihnutý, napriek tomu, že zastihnutý mal byť, keďže bol práceneschopný, čo predpokladá pobyt v domácnosti. Zásielka bola preto uložená na pošte a sudca bol upovedomený o jej uložení. Vzhľadom k tomu, že podľa predloženého potvrdenia o práceneschopnosti mal sudca povolené denné vychádzky v rozsahu štyroch hodín, mal možnosť si zásielku vyzdvihnúť na pošte. Skutočnosť, že disciplinárne stíhaný sudca bol o termíne pojednávania informovaný cestou svojho právneho zástupcu, svedčí žiadosť o odročenie pojednávania zaslaná právnym zástupcom JUDr. M. H. faxom dňa 14. októbra 2011 so žiadosťou o ospravedlnenie neúčasti z dôvodu práceneschopnosti sudcu. Podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu ani práceneschopnosť sudcu nezakladá dôvod na odročenie pojednávania vzhľadom k tomu, že sudca má povolené každodenné vychádzky v rozsahu štyroch hodín a na priamu otázku odvolacieho disciplinárneho súdu ošetrojúca lekárka neuviedla, že by zdravotný stav sudcu neumožňoval zúčastniť sa pojednávania. Termín pojednávania bol taktiež zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Pokiaľ ide o neprítomnosť právneho zástupcu, tento svoju neúčasť neospravedlnil nijakým spôsobom. Preto odvolací disciplinárny súd vykonal pojednávanie v neprítomnosti sudcu a jeho právneho zástupcu.»

III.

Východiska a závery ústavného súdu

23. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

24. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý je oprávnený a povinný posúdiť namietanú neústavnosť konania a rozhodovania v tejto veci, pretože niet iného nadriadeného alebo opravného súdu, ktorý by chránil základné práva sťažovateľa ako účastníka disciplinárneho konania podľa ústavy a dohovoru pred odvolacím disciplinárnym súdom.

25. Disciplinárny súd v zmysle judikatúry ústavného súdu sa síce nepovažuje za všeobecný súd, ktorého právomoc je vymedzená v čl. 142 ods. 1 ústavy, ale na druhej strane je súdom, ktorého pôsobnosť je definovaná v zákone o sudcoch a je zameraná výlučne na disciplinárne veci sudcov všeobecných súdov (m. m. PL. ÚS 7/02, III. ÚS 392/2010, II. ÚS 140/2011). Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd rozhoduje aj o sťažnostiach fyzických osôb na porušenie ich základných práv v konaní pred disciplinárnym súdom. Disciplinárne konanie má povahu a znaky trestného konania a disciplinárny súd je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na základné zásady, ktoré sa aplikujú v trestných veciach. Preto v prípade, ak dôjde k porušeniu týchto zásad a takéto porušenie je v príčinnej súvislosti so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dochádza aj k porušeniu základných práv disciplinárne obvineného sudcu.

26. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na... súde... Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala... v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne... prejednaná... súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

27. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00).

28. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. I. ÚS 17/01) opakovane uvádza, že úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02). Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

29. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa

ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94).

30. Všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06, IV. ÚS 96/07). Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorým je Slovenská republika viazaná. Výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

31. Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk. V predmetnej veci bolo úlohou ústavného súdu rozhodnúť o tom, či napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu zo 17. októbra 2011 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 dohovoru. Porušenie označených práv vidí

sťažovateľ v tom, že najvyšší súd rozhodol na verejnom zasadnutí 17. októbra 2011 napriek tomu, že tak on, ako aj jeho právny zástupca sa na tomto pojednávaní nezúčastnili, svoju neúčasť riadne a včas ospravedlnili, pričom žiadali verejné pojednávanie z tohto dôvodu odročiť (pozri bod 5).

32. V rozsahu sťažovateľom namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorý pri aplikácii práva na osobnú účasť v súdnom konaní pri prerokovaní vlastnej veci dôsledne odlišuje medzi občianskoprávnym a trestnoprávnym konaním, ktorého znaky má aj posudzované konanie (pozri bod 25). Kým v trestnom konaní sa osobná prítomnosť súdnej osoby hodnotí predovšetkým z pohľadu osobitných práv vyplývajúcich pre trestné konanie, najmä z druhého a tretieho odseku čl. 6 dohovoru, tak v občianskom súdnom konaní je osobná prítomnosť účastníka sporu viac spojená s procesnoprávnymi následkami neúčasti na konaní. To znamená, že právo na osobnú prítomnosť na súdnom konaní sa chápe viac ako oprávnenie účastníka konania, a nie ako podmienka spravodlivého súdneho procesu. V každom prípade však musia byť dodržané aspoň procesnoprávne podmienky vyžadované vo vnútroštátnom právnom poriadku.

33. Vo veci *Kremzow vs. Rakúsko* (rozhodnutie z 21. septembra 1993, *Annuaire*, č. 268-B) ESLP uviedol, že v zmysle jeho doterajšej judikatúry platí čl. 6 dohovoru tiež pre kasačnú a odvolaciu súdnu inštanciu, avšak prítomnosť obvineného na týchto úrovniach konaní nemá rovnaký význam ako na konaniach prvoinštančných (napr. vec *Kamasinski* z roku 1989, A-168, § 106). Ďalej ESLP v tejto veci uviedol, že právo osobnej účasti na súdnom konaní nemožno a fortiori odvodiť z čl. 6 dohovoru ani v prípade, keď odvolací súd má úplnú jurisdikciu (rozsudok vo veci *Fejde* z roku 1991, A-212, § 31). Potrebné je zohľadniť tiež osobitosti konania v danej veci a spôsob, akým boli prezentované a obhajované záujmy obvineného pred odvolacím súdom, a to najmä s prihliadnutím na otázky, o ktorých bolo potrebné rozhodnúť, ako aj na ich dôležitosť pre odvolaciu inštanciu a pre odvolávajúceho sa. A keďže *Kremzow* mal právneho zástupcu, ESLP konštatoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru nezakladá právo jeho osobnej účasti v konaní pred najvyšším súdom ako súdom kasačným.

34. Vo veci *Stefčo Vodeničarov vs. Slovenská republika* (rozhodnutie z 20. mája 1998 týkajúce sa sťažnosti č. 2453/94) ESLP akcentoval, že z cieľa a účelu čl. 6 ods. 1 dohovoru a z chápania spravodlivého súdneho procesu je zrejmé, že obžalovaný musí mať právo zúčastniť sa na prejednaní jeho prípadu a že zmluvné štáty musia prejavíť usilovnosť, aby zabezpečili, že sa práva zaručené týmto ustanovením využívajú účinným spôsobom. Európsky súd pre ľudské práva vo veci *R.C. vs. Taliansko* (správa Komisie z roku 1992 k sťažnosti č. 12953/87), kde sa sťažovateľ nezúčastnil súdneho konania, a teda konalo sa bez jeho prítomnosti, považoval za dôležitú skutočnosť, aby žalovaný štát hodnoverne preukázal, že sťažovateľ bol o konaní súdneho procesu včas informovaný.

35. Pre posúdenie danej veci bolo relevantné posúdiť na vec sa vzťahujúcu procesnú zákonnú úpravu, na ktorú poukazoval tiež predseda najvyššieho súdu v rámci svojho vyjadrenia (bod 12). Samotný priebeh disciplinárneho konania je upravený v zákone o sudcoch v jeho ustanoveniach § 120 až § 135. Systematicky je tento priebeh uvedený vzostupne, t. j. od podania návrhu (§ 120) až po zahľadanie disciplinárneho postihu (§ 135).

36. Podľa § 127 ods. 1 zákona o sudcoch ústne pojednávanie sa koná zásadne v prítomnosti sudcu, proti ktorému návrh smeruje. V jeho neprítomnosti možno vec prejednať iba vtedy, ak bol o termíne ústneho pojednávania riadne upovedomený a ak sa odmietne dostaviť pred disciplinárny senát alebo ak sa bez dôvodného ospravedlnenia nedostaví, alebo ak sa práva účasti na ústnom pojednávaní výslovne vzdá. Ak si sudca zvolí obhajcu, má obhajca právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní.

Podľa § 131 zákona o sudcoch proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa, keď sa rozhodnutie odvolateľovi doručilo... Odvolanie treba podať na disciplinárnom senáte. Včas podané odvolanie má odkladný účinok (ods. 1). O odvolaní rozhoduje odvolací disciplinárny senát (ods. 3). Ak odvolací disciplinárny senát odvolanie nezamietne, napadnuté rozhodnutie úplne alebo sčasti zruší a rozhodne spravidla sám vo veci alebo vec vráti na nové prejednanie a rozhodnutie (ods. 4).

Podľa § 150 ods. 2 zákona o sudcoch pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu sa primerane použije prvá časť Trestného zákona a na disciplinárne konanie sa primerane použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné, pri posudzovaní.

Odvolacie konanie v rámci Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov) je upravené v § 306 až § 329.

37. Dôležitým aspektom pri posudzovaní neprítomnosti disciplinárne stíhaného sudcu na súdnom konaní (jeho časti) je konanie samotného disciplinárne stíhaného sudcu, to znamená, či jeho neprítomnosť na súdnom konaní nebola zavinená aj jeho správaním, resp. či jeho neprítomnosť v rámci odvolacieho konania je vo vzťahu k označeným právam, ktorých porušenie sa namieta, ešte ústavne udržateľná. Ústavný súd posudzujúc nosné dôvody podanej sťažnosti (pozri body 5, 7, 8 a 31) a s poukazom na samotný priebeh súdneho konania vo veci sťažovateľa (body 16 až 22) považuje za potrebné uviesť, že neúčasť sťažovateľa na verejnom pojednávaní uskutočnenom pred odvolacím disciplinárnym súdom 17. októbra 2011 (rozhodujúca námietka sťažovateľa, pozn.) bolo v okolnostiach danej veci potrebné vnímať (aj) cez prizmu

(i) jeho správania počas prejednávania veci prvostupňovým disciplinárnym súdom, keď podľa názoru ústavného súdu (zhodne so zisteniami disciplinárnymi súdov) sa sťažovateľ až do 16. decembra 2010, keď po mnohonásobne neúspešných pokusoch o doručenie predvolania prvýkrát prevzal upovedomenia o termíne verejného pojednávania, vyhýbal kontaktu s disciplinárnym súdom, hoci na základe zaangažovanosti jeho okolia (jeho rodinných príslušníkov, polície, Okresného súdu P.) nepochybne musel mať vedomosť o tomto disciplinárnom konaní (pozri tiež bod 22),

(ii) jeho účasti na verejných pojednávaniach pred prvostupňovým disciplinárnym súdom konaných 26. januára 2011, 23. februára 2011 a 6. apríla 2011 (keď bolo vo veci rozhodnuté). Teda sťažovateľ (a tiež jeho advokát) mali možnosť sa riadne vyjadriť k návrhu, k priebehu samotného súdneho konania a ku vykonanému dokazovaniu,

(iii) pri neúčasti sťažovateľa na pojednávaní 17. októbra 2011 právne významného faktu, že bol kvalifikovane zastúpený advokátom, ktorý bol dostatočne oboznámený

s obsahom prejednávanej veci. Ak by sa aj sťažovateľ nemohol zúčastniť verejného pojednávania pred odvolacím disciplinárnym súdom, nič nebránilo jeho advokátovi, aby sa tohto pojednávania zúčastnil a bránil záujem sťažovateľa. Právny zástupca sťažovateľa neuviedol žiadny osobný dôvod, ktorý by mu bránil zúčastniť sa inkriminovaného pojednávania,

(iv) sťažovateľom a jeho právnym zástupcom poskytnutých súdu podrobných písomných dôvodov odvolania, ktoré tvorili rámec odvolacieho konania a o ktorých odvolací disciplinárny súd aj rozhodoval. Sťažovateľ v tomto ohľade dokonca podrobne písomne reagoval aj na vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu k podanému odvolaniu (k tomu pozri bod 17 a 20), t. j. podstatné odvolacie okolnosti sťažovateľ uviedol v písomnej forme,

(v) čiastočného vyhovenia odvolaniu sťažovateľa odvolacím disciplinárnym súdom, a to v časti, v ktorej ho oslobodil spod návrhu na začatie disciplinárneho konania,

(vi) v neposlednom rade skutočnosti, že odvolací disciplinárny súd pristúpil k verejnému prejednávaniu podaného odvolania až potom, ako najskôr akceptoval požiadavku sťažovateľa a jeho právneho zástupcu o zmenu už stanoveného termínu odvolacieho konania (toto sa malo uskutočniť 12. septembra 2011). Aj podľa názoru ústavného súdu, vzhľadom na lekárkou povolené denné vychádzky sa sťažovateľ mohol zúčastniť stanoveného termínu súdneho pojednávania [nehľadiac na už uvedené v tomto bode písm. (iii)].

38. Ústavný súd k uvedenému v bode 36 dodáva, že nemenej podstatnou pre jeho závery bola skutočnosť, že z hľadiska materiálneho bolo o veci sťažovateľa (jeho odvolaní) riadne rozhodnuté a sťažovateľ mal možnosť uviesť dôvody, pre ktoré nesúhlasil s prvostupňovým rozhodnutím, čo aj podrobným písomným podaním učinil. Napokon sťažovateľ podrobným písomným podaním reagoval aj na vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu k podanému odvolaniu a v rámci samotného odvolacieho konania sa nevedelo žiadne nové/d'alšie dokazovanie (okrem všeobecného prednesu zástupcu protistrany, pozn.). Odvolacím konaním teda nemohlo dôjsť ani k porušeniu zásad kontradiktórnosti či rovnosti.

39. A keďže ústavný súd ani nezistil, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu trpí vadou arbitrárnosti alebo že by bolo zjavne neodôvodnené, rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku.

40. Sťažovateľ podaním z 13. marca 2012 navrhol rozšíriť petit sťažnosti (pozri body 9 a 15) aj na zrušenie uznesenia súdnej rady č. 1280 z 3. – 4. novembra 2011, „*ktoré je jednoznačne rozhodnutím nadväzujúcim a vyplývajúcim z napadnutého rozhodnutia*“. Ústavný súd nezistiac porušenie v petite označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu rozhodol v bode 2 výroku o tomto návrhu tak, že mu nevyhovel. Ak sa totiž nepreukázalo porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, nemohlo potom dôjsť ani k porušeniu sťažovateľových práv v súvislosti s uznesením súdnej rady č. 1280 z 3. – 4. novembra 2011.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012